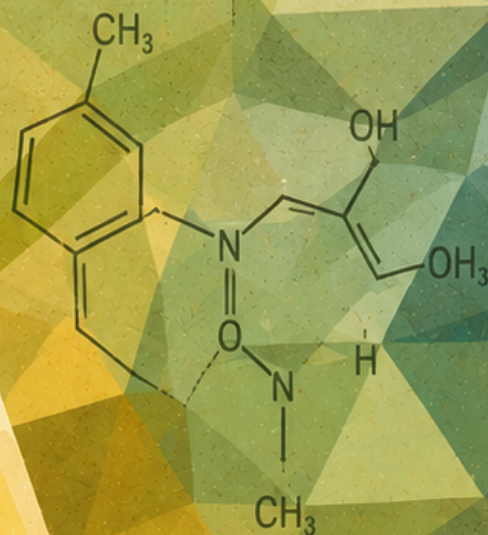

STUDENT REVUE

VĚDA A TECHNIKA

David Attenborough | výběrový zájezd | Mannheim

Dvuměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
40 – květen/červen 2026 (IX. ročník)

DOSTUPNÉ
ONLINE ZDE

© <https://trusmi-travel.com/sneaky-day-trip-from-london-seven-sisters-hike>

N 50°45.10998'
E 0°10.41107'
Útesy Seven Sisters, Velká Británie

Seven Sisters (česky Sedm sester) jsou ikonické křídové útesy na jihu Anglie, které svou zářivou bělostí a divokou přírodou zastiňují i slavnější Dover. Řada sedmi vrcholů mezi Seafordem a Eastbournem nabízí dechberoucí výhledy na kanál La Manche, dramatické srázy a historické majáky. Jejich název byl inspirován hvězdokupou Plejád (v řecké mytologii sedm dcer titána Atlanta). I když se objevil i osmý vrchol, Seven Sisters přeci jenom zní lépe než Eight Sisters. Zároveň je to jedno z mála míst, které si zachovalo zcela přírodní ráz. Obecně se doporučuje tuto lokalitu navštívit v letních měsících, kdy jsou louky krásně rozkvetlé a útesy nejjasnější. (MH)

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

A je to tu! Další školní rok je za tebou! A víš, že už jsi zase o krůček blíž k maturitě, o krůček blíž k přijímačkám na vysoké školy, o krůček blíž ke světu dospělých? To je až za dlouho, říkáš si... Ale neboj, ono to uteče jak voda. Kdy že byl začátek tohoto školního roku? Že před chvílkou? No tak vidíš. Všechno to utíká. A nejde to zastavit, nejde to zpomalit, nejde to odvrátit. I když možná, počkej – přece jen by tu jedna možnost byla! Na okamžik na to všechno zapomeň, vezmi si do ruky nové číslo školního časopisu a na chvíli se do něj začti. Poslední školní den ve školní lavici, doma, na pláži u moře, kdekoliv... A všechno okolo jako by se najednou zpomalilo, ne-li úplně zastavilo. To je, vid'? Kouzlo čtení. Tak nezapomeň číst a hurá na prázdniny! Uvidíme se zase za rok!

Před několika měsíci jsme vás s nadšením vítali do nového školního roku a během pár chvil už opět nastává chvíle, kdy se musíme zase rozloučit. Prázdniny klepou na dveře, a tak Vám jako již tradičně poslední školní den přinášíme nové číslo časopisu Student revue! A s ním i malé překvapení. Určitě jste si všimli, že se nám po škole postupně mění systém držáčků na časopisy – od zavěšení na kolíčku přecházíme k plastovým nástěnným držáčkům vlastní výroby. Ty by se měly postupně objevit ve všech kmenových učebnách a jeden dokonce plánujeme umístit i vedle češtinářské nástěnky v prvním patře. A také jsme začali výtisky našich časopisů dodávat na některá místa mimo školu! Ale o tom víc až v prvním čísle příštího školního roku, teď už nás čekají dny volna, cestování a opalování...

Téma tohoto čísla je věda a technika. A že jsou jím ná-

sledující stránky opravdu nabitě! Jako vždy ale nemusí zoufat ani odpůrci technických oborů, v čísle je totiž opět velmi pestré a rozmanité složení všelijakých článků, takže si každý určitě najde něco pro sebe. Těšit se můžete například na článek o Davidu Attenboroughovi, Škodě Super Sport 110 nebo rozhovor s paní profesorkou Kuchaříkovou, ale také na povídky o středoškolské soutěži SOČ, reportáž z výběrového zájezdu do Holandska anebo o tom, jak se prvákům líbilo v Mannheimu. Zároveň se můžete těšit na vyhlášení fotografické soutěže, křížovkářské soutěže a hlášky, tentokrát ne z obyčejných hodin, ale přímo od maturitních zkoušek! Tak hurá do toho!

Přejeme Vám příjemné a ve zdraví strávené prázdniny a budeme se na Vás těšit opět v novém školním roce!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček

Šéfredaktor

SR

Šéfredaktor:

Jakub Křováček

Grafika:

Jakub Křováček

Redaktoři:

Eliška Fialová

Nela Krumpholcová

Alena Gabryšová

Kristýna Křováčková

Anna Grofová

Dorota Kučerová

Michaela Havrancová

Kryštof Evan Mertl

Andrea Hoffmanová

Eliška Poláková

Anna Kameníková

Dita Vaverková

Anna Kindlová

Anna Votočková

Příspěvatelé

Alžběta Píšková

Fotografie:

Expediční tým DofE

Účastníci Erasmus+

Alena Gabryšová

Účastníci Mannheim

Jakub Křováček

Exchange

Konzultace a korektura:

PhDr. Ladislav Futtera

V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí.

Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Studentský magazín 40. číslo – květen/červen 2026

Student revue

Číslo vyšlo 26. 6. 2026

IX. ročník

*Další číslo vyjde
začátkem listopadu.*

@student.revue

student.revue@pekcloud.cz

Student revue

www.casopis.ppekcloud.cz

Fotopříloha: <i>Seven Sisters</i>	2
Editorial	3
Jsme Češi, nikdy se nevzdáme!	6
Jak jsme zvládli bronzovou DofE expedici?	7
Maturitní práce na novém levelu	9
Letos naposledy.....	12
TÉMA: <i>Pokrok nezastavíš</i>	
▶ Příběh výjimečného prototypu.....	20
▶ Mise Artemis II	24
▶ 100 let mluví se zvířaty a tlumočí to lidem	26
Z jihu až do srdce Evropy	28
Německo očima Čechů, Čechy očima Němce	31
Nevyhasni!	32
Výtvarné okénko: <i>Závěrečný projekt</i>	33
PEKÁRNA	
▶ Rozhovor s Ing. Danou Kuchaříkovou	34
▶ Maturitní Perličkárna	36
Fotografická soutěž	37
Pojďte luštit se Student revue!	38
Mišovy neplechý: <i>Formule</i>	39

REPORTÁŽ Výběrový zájezd 26'

str. 12

TÉMA Škoda Ferat

str. 20

REPORTÁŽ Erasmus+

str. 28

REPORTÁŽ Školní časopis roku

str. 26

REPORTÁŽ DofE expedice Itálie

str. 7

ROZHOVOR Ing. Dana Kuchaříková

str. 26

JSME ČEŠI, NIKDY SE NEVZDÁME!

🏠 Eliška Poláková (1. C)
📷 Wikipedie.org

Ve středu 27. května jsme si připomněli další důležité výročí naší historie, operaci Anthropoid, neboli atentát na Heydricha.

Operace Anthropoid byla jednou z nejvýznamnějších akcí československého odboje během druhé světové války. Jejím cílem bylo odstranit zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, jednoho z nejmočnějších představitelů nacistického Německa, který byl zodpovědný za tvrdé represe v Protektorátu Čechy a Morava. Operaci připravila československá exilová vláda v Londýně ve spolupráci s britskou tajnou službou a jejím provedením byli pověřeni parašutisté Jan Kubiš a Jozef Gabčík.

Po seskoku do protektorátu v prosinci 1941 se oba parašutisté několik měsíců skrývali a navazovali kontakty s domácími odbojci. Velkou pomoc jim poskytla řada statečných lidí, mezi nimi i rodina Moravcových. Marie a Alois Moravcovi společně se svým synem Vlastimilem „Áťou“ Moravcem poskytovali parašutistům úkryt, informace i potřebné zázemí. Celá rodina si byla vědoma obrovského nebezpečí, přesto se rozhodla pomáhat.

Samotný atentát se uskutečnil **27. května 1942 v Praze-Libni**.

10:29 – Reinhard Heydrich vyjíždí ze svého sídla v Panenských Březanech směrem na Pražský hrad.

10:35 – V ostré zatáčce v dnešní ulici Zenklova čekají Jan Kubiš, Jozef Gabčík a jejich spolupracovníci.

10:35–10:36 – Gabčík se pokouší vystřelit ze samopalu, ten se však zasekne. Jan Kubiš proto vrhá speciálně upravený granát, který exploduje u Heydrichova automobilu a těžce ho zraní.

Po útoku se parašutistům podařilo uniknout a několik týdnů se skrývali. Úkryt našli v pravoslavném kostele svatých Cyrila a Metoděje v Praze. Jejich polohu však prozradil parašutista Karel Čurda, který přešel na stranu nacistů.

16. června 1942 – Karel Čurda podává gestapu informace o odboji a jeho spolupracovnících.

👉 Gabčík a Kubiš

17. června 1942 – Gestapo zatýká mnoho členů domácího odboje. Mezi zatčenými jsou i Moravcovi.

18. června 1942, přibližně 4:15 – Německé jednotky obklíčí kostel svatých Cyrila a Metoděje.

7:00–11:00 – Sedm československých parašutistů několik hodin statečně vzdoruje přesile. Když jim dojde munice a další odpor se stane nemožným, volí raději smrt vlastní rukou, než aby padli do rukou nacistů.

Osud rodiny Moravcových patří k nejtragičtějším z celé operace. Marie Moravcová při zatýkání spáchala sebevraždu pomocí jedu, aby neprozradila další odbojáře. Alois Moravec byl popraven v koncentračním táboře Mauthausen. Sedmnáct

iletý Áťa byl gestapem brutálně vyslýchán, kvůli čemuž nakonec prozradil úkryt parašutistů. Později byl stejně jako Jindřiška Nováková, která sehnala Gabčíkovu jízdní kolo, popraven v Mauthausenu. Jejich odvaha a věrnost vlasti zůstávají dodnes symbolem neobyčejné statečnosti.

Přestože po atentátu následovaly kruté nacistické represe a tragédie jako Lidice a Ležáky, operace Anthropoid ukázala světu, že československý národ se nacistické okupaci nehodlal podřídit. Přispěla také k mezinárodnímu uznání československého odboje a k oduznání Mnichovské dohody ze strany Spojenců.

Operace Anthropoid nám i dnes připomíná, že svoboda a demokracie nejsou samozřejmostí. Odkaz Jana Kubiše, Jozefa Gabčíka a všech, kteří jim pomáhali, včetně rodiny Moravcových, nás učí, že i v těch nejtěžších dobách může odvaha jednotlivců změnit běh dějin. •

JAK JSME ZVLÁDLI BRONZOVOU DOFE EXPEDICI?

ANEB Z MLADÉ BOLESLAVI AŽ NA MONTE CADRIA

🏠 Nela Krumpholcová (1. C)
📷 Expediční tým DofE

Je 7. května a naše sedmičlenná skupina s profesory vyráží na hlavní nádraží v Mladé Boleslavi. Odtud nám jede vlak do Prahy, kde přestupujeme na Flixbus do Mnichova.

Máme asi dvě hodiny čas, a tak jsme si dali půlnoční svačinku v „Mekáči“. Cesta autobusem do italského Trenta už tak super není. Měli jsme sice místenky, ale ty nikoho nezajímaly. Do Trenta přijíždíme před pátou ráno. Je pořádná zima a další autobus nám jede až za dvě hodiny, a tak jdeme do parku, kde si leháme na trávu. Dalšími spoji se dostáváme do vesničky Lardaro, odkud vyrazíme na pěší cestu. Ještě předtím si čistíme zuby a také nesmíme zapomenout na první fotku s vlajkou DofE.

👉 Expediční fotka v zrcadle

První den je jen do kopce. Čeká nás necelých 10 km s převýšením přes 1000 metrů. Na začátku cesty je nám teplo, ale cítíme, jak s nastoupanými metry teplota klesá. Dáváme si větší pauzu, a protože kousek od sebe vidíme sníž, jdeme se na něj nadšeně podívat. Není ale času nazbyt, zvedáme se a vyrážíme dál do kopce, neboť se obáváme, že v útulně, kterou jsme si vyhlédli, někdo bude. Na trase potkáváme potůček, doplňujeme zásoby vody a pomalu se dostáváme na vrchol hory, kde se fotíme na důkaz toho, že ještě žijeme. Už je to jen kousek z kopečka dolů a přicházíme k útulně, kde s úlevou zjišťujeme, že je prázdná. Sháníme nějaké dřevo, abychom si mohli trochu zatopit, a kocháme se nádherným výhledem. K večeri vaříme guláš s těstovinami z pytlíku. Někteří z nás jdou spát a zbytek chce počkat na hvězdy, ale postupně je přemáhá únava a zima tomu taky nepomáhá.

Je druhý den. Budíme se asi v půl osmé po krásných jedenácti hodinách spánku. Ke snídani si dáváme ovesné kaše a okolo desáté vyrážíme směrem k hoře Monte Cadria. Cestou jsme viděli horskou kozu a taky si přefiltrovali vodu ze zeleného rybníku, která byla zelená i po filtraci. No a pak už přišel výstup. Ze začátku to byla pohoda, ale postupně jsme se dostávali výš a výš. Trasa byla zajímavá, ale místy i docela nebezpečná. Nakonec jsme ale došli na vrchol a všichni jsme přežili. Svačíme a užíváme si výhledy, ale radost nám překazí kroupy a blížící se bouřka.

Výstup na Monte Cadria

V tuto chvíli musíme pozměnit naši trasu, aby byla bezpečná a všichni ji vzhledem k únavě zvládli. Rychle se vydáváme na cestu dolů, když v tom se začíná blýskat a rozprší se. Oblékáme pláštěnky a trmácíme se z kopce dolů, kde na nás čeká útulna. Nebo to jsme si alespoň mysleli, protože zjišťujeme, že to není útulna, ale nějaká zamknutá chatička. Hledáme klíče pod rohožkou, ale tam bohužel nejsou. Naštěstí kousíček od nás je starý kravín, kde se nakonec rozhodneme složit hlavu. Večeříme těstoviny se sýrovou omáčkou, tejpujeme kolena na další den a s přicházející tmou se ukládáme ke spánku s tím, že jsme ušli asi 7 km, ale po velmi náročné trase s velkým převýšením nahoru i dolů.

Přichází třetí a poslední den. Budíček zvoní v sedm ráno a ke snídani se opět podává ovesná kaše. Pomalu si balíme svých pár švestek a vydáváme se do kopce. Postupně zjišťujeme, že místo dvaceti výškových metrů to bylo sto. Prohlížíme si

jeskyně a užíváme si výhledy, než začneme klesat. Začíná nás popohánět déšť, a proto přidáme do kroku. Přicházíme do vesničky, domlouváme se, že ukončíme expedici a naposledy se fotíme s vlajkou. Když čekáme na zastávce na autobus, přijde za námi pán, který nám nabízí domácí sušenky. Autobus nás zaveze do města Riva del Garda. Jdeme do obchodu, kde si kupujeme italskou limču, a pokračujeme k Lago di Garda na pláž. Někteří z nás se vykoupli v jezeře, chytili kachnu nebo krmili ptáky. Odtud jedeme dalším autobusem, ve kterém si s námi začal povídat nějaký Rumun. Máme hlad, a tak hledáme pizzu, a nakonec skončíme v občerstvení s kebabem, ve kterém strávíme další dvě hodiny, a před odchodem se ještě fotíme s majitelem. Pomalu jdeme k zastávce, odkud nám jede Flixbus domů, ale v tom nás začíná pronásledovat nějaký Ital, který nás po pár děsivých minutách nechává na pokoji. V jedenáct večer nastupujeme do autobusu, ve kterém není zrovna čerstvý vzduch, a dost možná to máme na svědomí my. Cesta do Prahy probíhala jakžtakž bez problémů, až na to, že nás ve tři ráno zastavila policie na prohlídku pasažérů. Do Prahy přijíždíme skoro v dese a pak hurá do Mladé Boleslavi.

Celkově jsme ušli přes 20 kilometrů s převýšením více než 1600 metrů nahoru i dolů. Expedici jsme všichni ve zdraví přežili a odnášíme si mnoho nezapomenutelných zážitků. ●

MATURITNÍ PRÁCE NA NOVÉM LEVELU

SOČKA, SOUTĚŽ, KTERÁ DOKÁŽE MATURITNÍ PRÁCI DÁT
ÚPLNĚ NOVOU ÚROVEŇ A POMŮŽE NEJEN U MATURITY

📍📷 Alena Gabryšová (3. B)

👤 Anežka Hladíková, Karolína Ginzlová (4. B)

Středoškolská odborná činnost, neboli SOČka, se u nás na škole pořádá již spoustu let. Stejně tomu bylo i v tomto školním roce. A v čem vlastně tato soutěž spočívá?

V jednoduchosti lze SOČku popsat jako práci rovnou té maturitní. Proto je dobré tyto dvě věci spojit. Principem je najít si zajímavé, neprobádané téma nebo problematiku, která by si zasloužila pozornost veřejnosti, a dotýcnému je ideálně blízka nebo se o ní chce dozvědět více. Student pilně pracuje a snaží se zodpovědět sám sobě co nejvíce otázek, které výzkum a bádání přinese. Stává se tak postupně odborníkem na danou problematiku. Svůj výzkum, metody i výsledky sepisuje, až mu z nich nakonec vzejde samotná odborná práce. Ta je nejprve o-
prezentována ve školním kole před odbornou porotou a je rovněž odeslána na posouzení přímo osobám z oboru. Pokud práce ukáže dostatečnou kvalitu, bude vpuštěna do dalších kol (v tomto případě krajského), kdy již soutěží přímo s pracemi z daného oboru.

Účast a případné postupy do vyšších kol mohou danému studentovi i velmi významně pomoci v jeho budoucím studiu. Někteří vysoké školy hodně přihlížejí právě na tyto dobrovolné

aktivitu studentů. Pokud je práce opravdu nadprůměrná, může dokonce zaujmout některé školy natolik, že dotýcného přijmou i bez přijímaček. SOČka může být i velkou pomocí při samotné maturitní zkoušce.

Letos se u nás na gymnáziu do školního kola, které se konalo 10. března, přihlásilo celkem pět prací. Z toho čtyři z nich byly doporučeny k postupu do krajského kola, jež se uskutečnilo 27. dubna v Kutné Hoře. Nakonec se tam však vydaly pouze tři práce od našich studentek. Dvě studentky a nyní již i úspěšné maturantky, Anežka Hladíková a Karolína Ginzlová, se mezi konkurencí rozhodně neztratily a obsadily přední příčky ve svých kategoriích. Anežka dokonce ve své kategorii i vyhrála a postoupila do celostátního kola v Olomouci.

Obě dívky se s námi podělily o své zkušenosti, zážitky, a dokonce přidaly i nějaké tipy pro budoucí SOČkaře. Zájemcům o účast v SOČce pomohou také webové stránky soutěže (www.soc.cz), kde je seznam soutěžních kategorií. Garantem SOČ na naší škole je PhDr. Ladislav Futtera, který v případě

nejasností rovněž velmi rád pomůže a poskytne potřebné informace.

Anežka Hladíková

Skvělá slečna s velkým zájmem o hudbu, psychologii a historii, bez které už si ani naše školní akademie nedovedeme představit.

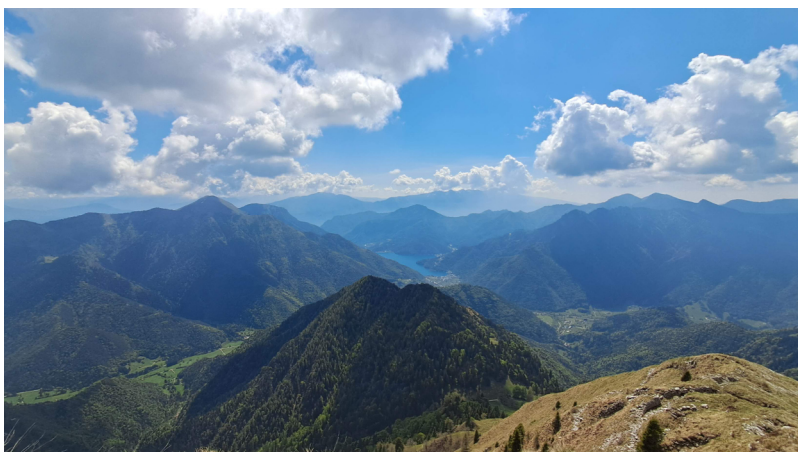
Jak ses k SOČce dostala?

K SOČce jsem se dostala díky paní profesorce Floriánové. Když jsem pod jejím vedením psala maturitní práci, tak mi řekla, že to téma je fakt dobré a mohlo by mít úspěch. Takže mě k tomu tzv. „nakopla“. Samotnou by mě to nikdy nenapadlo.

Jaké téma sis zvolila a co tě k tomu vedlo?

Vybrala jsem si téma „Vliv hudebních aktivit na rozvoj psychických procesů dětí v předškolním věku.“ Vedlo mě k tomu to, že se o hudbu zajímám, že hraji na hudební nástroj a celkově mě celý život zajímalo, jestli to má nějaký vliv na psychiku dítěte. Konkrétně děti předškolního věku jsem si vybrala, protože mě zajímá

Na vrcholu Monte Cadria

vývojová psychologie a tohle období mi přijde takové hodně turbulentní a zajímavé v tom jejich vývoji. Takže jsem skloubila oblasti zájmů.

Vyzkoušela sis díky SOČce i něco nového?

Ne vyloženě díky SOČce, ale celkově kvůli maturitní práci jsem si vyzkoušela natáčet videa na YouTube a zjistila jsem, že to v životě už nechci dělat, protože to byl „hroznej voprůz“.

Využila jsi své zkušenosti ze soutěže (např. u maturity)? Pomohla ti v něčem?

Za mě v tom byl největší přínos. Obhajoba maturitní práce je celkově hodně jednoduchá oproti ostatním zkouškám, ale tady navíc jsem to už třikrát předtím někomu přednesla a zkrátka jsem o tom tématu mluvila, takže jsem pak u obhajoby tu prezentaci znala od shora dolů zpaměti a fakt to ten den hodně usnadnilo. Byla tam ta jistota toho, že vím, do čeho jdu a jak to bude probíhat.

Co bys vzkázala, popřípadě poradila budoucím SOČkařům?

Nebát se, protože když už vás ze školy doporučí na SOČku, tak ta práce musí být kvalitní, a na naší škole je ta laťka dost vysoko. Také to, aby byli opravdu pečliví se zdroji a s odbornými informacemi v teoretické části. Protože i když v době AI je to hrozně jednoduché napsat, tak na to dává porota velký důraz.

Máš nějaký tip k výběru toho správného tématu? Bylo tvé téma pro tebe to pravé?

Pro mě bylo určitě správné! Můj tip je, aby ta práce byla originální, aby nebyla něco, na co je už milion dalších výzkumů, ale něco, kde to bude jako vaše přidaná hodnota. A hlavně, aby vás téma bavilo, protože se poté snadněji pracuje s tím, co vás zajímá a sami máte tendenci si o tom vyhledávat informace.

Jaké dojmy máš z krajského kola?

Hodně rozporuplné. Za prvé jsem vůbec nečekala, že bych to vyhrála, takže jsem odjížděla hrozně překvapená. Za druhé spousta prací, které jsem měla ve své kategorii psychologie, sociologie, pedagogika atd., by u nás podle mě ani neprošla pod rukama některých profesorů, že by je ani nepustili k obhajobě. Říkali jsme si i s profesory, jak se vůbec tyhle práce mohly dostat na SOČku, protože byly kolikrát na hodně nízké úrovni, což mě na tom velmi překvapilo, což mě na tom velmi překvapilo a trochu mě to i zklamalo. Myslela jsme si, že jedu někam, kde to bude fakt na úrovni, velká konkurence, ale při tom ty práce nedosahovaly takových výsledků.

Je něco, co tě na kraji překvapilo nebo zaskočilo?

Asi to, že tam byli všichni hrozně milí, že se hodně podporovali a že jsem tam necítila tu konkurenci, při které se na sebe všichni koukají se záští, že to chtějí vyhrát. Opravdu tam byla cítit podpora mezi lidmi a pochopení pro tu situaci, že jsem nervózní při obhajobě, a dávali najevo podporu.

(pozn. red.: Rozhovor vznikl krátce před republikovým kolem, které se uskutečnilo od 12. do 14. června. Jak Anežka sama dodává, zde už byla úroveň velmi vysoká a soutěžily práce s hlubokým odborným záběrem. Přesto se v konkurenci neztratila a obsadila pěkné 11. místo. Gratulujeme a přejeme hodně úspěchů na vysoké škole!)

Karolína Ginzlová

Úžasná dívka se zájmem o historii, jejíž maturitní práce i SOČka právě z tohoto oboru bude zkrátka realizována v podobě naučné stezky po Mladé Boleslavi.

Jak ses k SOČce dostala?

Poprvé jsem o ní slyšela, myslím, v prvním ročníku, když o ní měl nějaký bývalý student přednášku. V té době jsem ale nijak neuvažovala nad tím, že bych se jí účastnila. Až pak ve čtvrtém ročníku, kdy jsem dělala svou maturitní práci, mi pan profesor Futtera nabídl, abych se jí zúčastnila.

Jaké téma sis zvolila a co tě k tomu vedlo?

Má maturitní práce se zabývá tvorbou naučné stezky s problematikou českých bratří v našem městě. Probírám zde různé památky Mladé Boleslavi, které jsou přímo spojené s Jednotou bratrskou, např. Karmel, Sbor českých bratří či Starou radnici. Také ve své práci (a v naučné stezce) představuji osobnosti Jednoty bratrské nebo postavy, jež jsou s touto církví spjaté.

Toto téma jsem si vybrala, protože mě obecně baví historie. Původně jsem ale chtěla dělat maturitní práci ze společenských věd a probírat zde problematiku nějaké církve, toto téma se mi však zdálo neproveditelné. Pak jsem si vzpomněla na první či druhý ročník, kdy pan profesor Futtera při hodině dějepisu mluvil o tématice českých bratří, a tak jsem se rozhodla zhostit právě tohoto tématu. Vlastně jsem si tak spojila téma, které jsem původně chtěla probírat ve společenských vědách, se svou oblíbenou historií.

Vyzkoušela sis díky SOČce i něco nového?

Rozhodně! Obecně nemám moc ráda mluvení před publikem, mluvení do mikrofonu a stres okolo toho všeho. SOČka mi tento strach pomohla

ODKAZ NA CVIČENÍ:

překonat nebo se mu alespoň postavit. Myslím si, že jsem se díky ní naučila lépe vyjadřovat a prezentovat dané téma, což se určitě hodí nejen na vysoké škole, ale i v běžném životě.

Když bych se pak více zaměřila na samotné tvoření maturitní práce, tak jsem si zde vyzkoušela, jak procházet historické prameny, hledat v nich jen ty důležité informace, které jsou pro mé téma podstatné, a zároveň být schopná se zorientovat v textu, který byl napsán klidně před stovkami let.

Využila jsi své zkušenosti ze soutěže (např. u maturity)? Pomohla ti v něčem?

Určitě mi pomohla u maturity. Zaprvé jsem si vyzkoušela samotné prezentování maturitní práce. Téměř totožně jsem svou práci prezentovala jak před maturitní komisí, tak před komisí SOČky. Stejně to bylo i s prezentací v PowerPointu, kterou jsem měla z větší části už hotovou.

A nakonec si myslím, že je velká výhoda, když se svou prací jdete na SOČku, protože dopředu pak už tušíte, jestli by práce mohla projít i u maturitní komise.

Co bys vzkázala, popřípadě poradila budoucím SOČkařům?

Asi to, že pokud mají možnost, tak je dobré začít už ve třetím ročníku. Mají na to více času a velmi si tím člověk usnadní čtvrtý ročník. Myslím si, že je to i dobrá zkušenost, a pokud se dobře umístí, může jim to dost pomoci při přijímacích zkouškách na vysoké školy.

Karolína přebírá medaili za 1. místo ve školním kole

kách na vysoké školy. Popřípadě jim to může přijímací zkoušku úplně nahradit, pokud se student umístí dostatečně dobře. S tím souvisí i to, že je někdy lepší dělat SOČku už ve třetím ročníku, protože ve čtvrtém pak datum zveřejnění výsledků SOČky nemusí korespondovat s termínem, do kterého je potřeba tyto výsledky dodat dané škole, Tak je to např. s psychologií na MUNI, pokud se nemýlím.

Poslední moje doporučení je chodit co nejčastěji za svým vedoucím na konzultace, abyste si byli jistí, že vaše práce jde správným směrem.

Máš nějaký tip k výběru toho správného tématu? Bylo tvé téma pro tebe to pravé?

Určitě si vybrat téma z vašeho oblíbeného předmětu a pokusit se ho spojit i s nějakým vaším zájmem. Přijde mi, že u SOČky se často hledí i na praktický přínos, takže je dobré myslet i na to. A samozřejmě je nutné vaše téma probrat s vedoucím, aby

byla práce vůbec proveditelná.

Myslím si, že moje téma bylo pro mě to pravé. I když jsem se často trápila procházením tolika pramenů, tak při pohledu zpátky zjišťuji, že mě tvorba mé maturitní práce poměrně dost bavila.

Jaké dojmy máš z krajského kola?

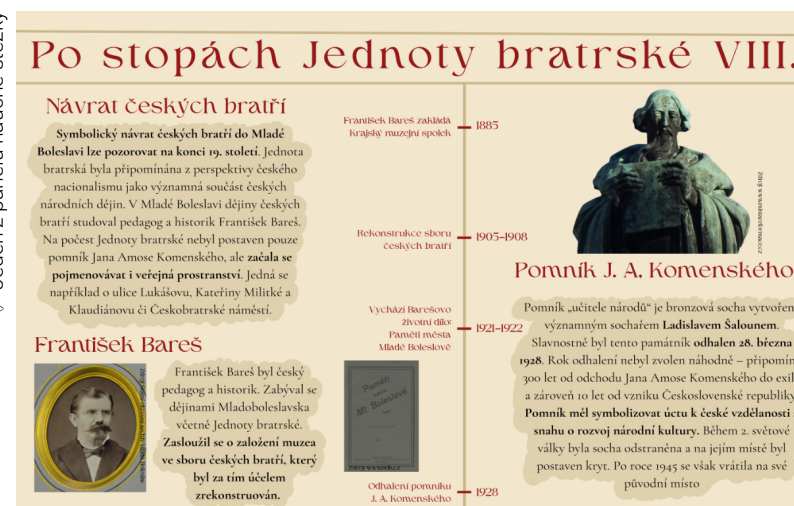
Upřímně dost smíšené. Řekla bych, že krajské kolo rozhodně nebylo na takové úrovni jako školní kolo u nás na gymnáziu. Zatímco u nás se hodnotila spíše tematická stránka práce a možné nedostatky v metodologii, v krajském kole padaly i připomínky k tomu, že měl někdo špatně vygenerovaný obsah či seznam obrázků. Otázky na metodologii a samotné téma mi navíc připadaly spíše okrajové. Mluví však samozřejmě pouze ze své zkušenosti z oboru dějepisu.

Myslím si, že tato skutečnost může být v některých ohledech i výhodou. Pokud člověk projde školním kolem, může mu pak krajské kolo připadat méně stresující a komornější.

Je něco, co tě na kraji překvapilo nebo zaskočilo?

Vlastně asi jen to, o čem už jsem mluvila v předchozí otázce.

Všechny práce byly opravdu pečlivě zpracované. Snad se tedy i v následujícím roce 2027 můžeme těšit na spoustu kvalitních prací z pestrého repertoáru oborů, které SOČka nabízí.

LETOS NAPOSLEDY...

ANEB TENTOKRÁT ZA TULIPÁNY A VĚTRNÝMI MLÝNY

 Jakub Křováček (7. 0)

Je neděle večer a před budovou našeho prestižního ústavu se shromažďují studenti, o nichž se kantoři domnívají, že patří mezi „studentskou elitu“.

Barytonové ukulele

Slovo „domnívají se“ je zde opravdu na místě, protože si s tím dovoluji nesouhlasit i sami někteří studenti. Každopádně stojíme před školou a mně začíná být docela trapné to, kolika zavazadly jsem se opět vybavil – a to jedeme prakticky jen na tři dny! Na zádech batoh, v jedné ruce kufr, v druhé ruce taška s dekou a polštářkem do autobusu a na rameně (neb třetí ruku už bohužel nemám) pochybně zavěšené barytonové ukulele (pro pozorné čtenáře s dobrou pamětí – ano, je to „ono“ ukulele). No, autobus ještě nepřišel, a tak si můžeme dovolit krátkou lekci hudební výchovy (to byl krásný oslí můstek, jak z reportáže udělat lekci strunných drnkacích nástrojů, že ano? :D) – lidičky, kdybyste si někdy chtěli koupit kytaru, kterou s sebou ale budete ochotni tahat i na dlouhé cesty a pěší túry, ale zároveň nechcete upištěné ukulele ani upištěné gitalele, kupte si barytonové ukulele! Je to vlastně trochu větší ukulele, které je ale – pozor, důležitá informace – laděné na E – H – G – D. A ano, ti, kteří umí hrát na kytaru, nebo ti, kteří alespoň tuší, jak to tak nějak funguje, už vědí, že nejenže barytonové ukulele zní téměř jako běžná akustická kytara, ale

také se na něj hraje dosti podobně. Stačí nějak mozku poručit: „Zapomeň na existenci áčka a hlubšího éčka,“ a jde to tak nějak samo. Ale dosti už povídání, autobus přijel, tak s těmi, které jsem ještě neodradil, hurá na palubu!

Super autobus – pro Španěly

Naloďujeme se do autobusu a po tom, co jsem odevzdal kus papíru s honosným názvem „Prohlášení o bezinfekčnosti“ a ještě honosněji vypadající kolonkou s popiskem „podpis rodičů“ (zřejmě dělané na míru pro osmnáctileté studenty) už vídím, jak mi mí spolusedíci zabrali místo v řadě za zadními dveřmi napravo. Sice jsem si napravo sedět přál (protože místo středových svodidel můžete na dálnici obdivovat protihlukové stěny), ale něco tady neštím... Zatímco průměrný Čech je vysoký 181 nebo 168 cm (v závislosti na pohlaví), průměrní Španělé a průměrné Španělky mají (popořadě) 174 a 162 cm. Takže není divu, že na otázku: „Hmm, tím, že si autobusy nevyrábíme celé sami, ale jen stavíme jejich konstrukce na už vyfabrikované podvozky, a tím, že máme dveře někde jinde, než bychom je mít chtěli, se nám při dodržení pravidelné rozteče sedaček vytvořilo ještě

takové malé nevyužité místečko... Co s ním!“ si španělský vývojář z firmy Irizar řekl: „Já vím! Nebudeme přece rozteče mezi sedačkami zvětšovat, NARVEME tam radši JEŠTĚ JEDNO SEDADLO NAVÍC a zmenšíme rozteče sedaček o víc než deset centimetrů u každého místa!“ Super. Díky, Irizare. Pomoc, zlatá německá Setro! Tento handicap našich sedadel (a ještě větší handicap, který mi způsoboval můj dvoumetrový spolusedící, který vždy zabíral buďto půlku mého místa na nohy, nebo půlku mé sedačky, se na mě sice podepsal skoro celou probdělou nocí, ale nebojte, druhý den ráno jsem zvládnul jak chodit, tak fotit, a dokonce i trochu myslet, takže se předčasného konce článku bát nemusíte.

Goedemorgen, welkom in Nederland!

„Je ráno, zas ráno...“ Goedemorgen – dobré ráno všem! Po vyčerpávající noční jízdě jsme konečně zakotvili v Nizozemí. Zatím jen na čerpací stanici a snažíme si vyčistit zuby na prostoru jen několika málo metrů čtverečních, ale zanedlouho se už ocitáme na parkovišti u holandského skanzenu Zuiderzeemuseum. Jedná se vlastně o přestěhovanou

Zuiderzeemuseum

vesničku od bývalého mořského zálivu Zuiderzee, která má ukázat, jak se v Holandsku žilo před jeho přehrazením a vysušováním. A teda jedna věc se tomuto místu musí nechat – je to naprosto geniální podnikatelský plán a trochu by se snad i dalo říci, že to je takový holandský Disneyland. No dobře, na holandský Efteling, jeden z nejstarších zábavních parků v Evropě, to určitě nemá, ale i tak... Dojedete na záchytné parkoviště, tam necháte vaše auto nebo autobus a dále pokračujete lodí. Ta loď vás odveze až někam dopředu a tam se nachází onen „resort“. A ten se skládá z historických obydlí... která jsou prošípována ohromným množstvím všelijakých obchůdků a kaváren! Ale musím uznat, že je zřejmé, že nejsme v Praze – v těch obchůdkách se totiž prodávají poměrně tradiční věci, a ne svítilny balónky nebo jízdenky na HopOn HopOff autobusy :D Po příjezdu lodí nejdříve celý areál procházíme a míříme k místnímu muzeu a po jeho prohlídce dostáváme poměrně dlouhý rozchod ve vesničce. A jelikož nepatříme k fanouškům kaváren ani parkům s hořčicí, jen tak se procházíme a já poměrně spolehlivě zaplňuji svou SD kartu ve foťáku.

Mléko a dřevo

Naší další zastávkou je farma Alida Hoeve společnosti Henri Willig. Jedná se o (původně skromnou, dnes už se toto říci rozhodně nedá) rodinnou firmu, a právě na této farmě je její

ještě děsivěji (těžko říct, jestli za to mohlo prostředí farmy, anebo zanedbávaná hygiena; pravda ale – na veřejné toalety u pevnosti Douaumont u Verdunu ve Francii rozhodně nemají :D), po které následuje přesun na místo dnešního posledního rozchodu – do vesničky Volendam. Cestou ještě projíždíme po silnici na umělé hrázi, která zmenšila moře a udělala z něj jezero IJsselmeer, a zanedlouho se už ocitáme severně od Amsterdamu v cíli naší cesty.

Tak kam teda?

Ve Volendamu dostáváme opět rozchod, tentokrát je čas určený především na nákupy – a co je důležitější – na večeri. My se ale nemůžeme rozhodnout, kam vlastně půjdeme (mimo chodem – odbočka mimo článek – také máte toho jednoho spolužáka, který během referátů na různých hodinách pokaždé překonává osobní rekord v počtu výplňkových slov „vlastně“? u nás už jsme na sto padesáti osmi za jeden půlhodinový referát :D), jeden člen naší skupinky totiž není ryba, což je v přístavní holandské městečku, kde se snad nenajde ulice, která by nedisponovala alespoň jedním stánkem nebo restaurací s rybími pochutinami, poměrně limitující. Nakonec se dělíme a naše „rybí“ část skupinky se jde zpravit typicky západním jídlem – Fish and Chips, a poté se už pomalu vracíme na místo srazu, už za chvíli se totiž vydáme do

Holandáné řeší problémy poměrně svérázně :D

městečka Egmond aan Zee u Bergenu.

Super-ekologický hostel

Tak zaprvé – Bergen není jen ten Bergen v Norsku, kde mi ztratili krosnu a kde mě chtěli při kontrole okrást o powerbanku, ale existuje i Bergen v Nizozemí, takže žádnou cestu do Norska nepodnikáme a ne-jedná se ani o autorův překlep. A za druhé – nemusíte se bát, že by snad studenti na výběrových zájezdech museli navštěvovat nová města i po nocích na úkor spánku, Egmond je totiž poměrně obyčejný a jediná věc, které nás tam zajímá, je náš hostel. Tam přijíždíme navečer a ihned se jdeme ubytovat. A hádejte co – vyhráli jsme nejlepší pokoj, a to hned v několika (třech) směrech! Jednak je to pokoj v rohu pod schodištěm na začátku chodby s ostatními pokoji, je tam tudíž tak trošku zaklíněný, a díky tomu nemá tvar až tak nudelnaté nudle jako všechny ostatní. To se projevuje třeba mírně větším prostorem na podlaze pro večerní hraní zcela korektních a legitimních deskovek s ostatními studenty výběrového zájezdu. Druhou výhodou je to, že se vedle našeho pokoje ještě nachází i bezbariérová koupelna. Ta měla být vzhledem k existenci vozíků s čistými složenými lůžkovinami zřejmě zamčená, ale chybička se asi vloudila, a tak máme místo jedné malé koupelny dokonce dvě, a to jednu z nich pomalu větší než celý pokoj. Jediným nepohodlným jevem nám zůstává pořád svítící světlo a absence jeho vypínače, ale to už asi hádám není náš problém... Hlavně ekologicky! To je mimochodem motto celého hostelu, takže v pokoji snad není jediný předmět, na kterém by nebyla zavěšená cedulka s nějakou ekologickou prosbou, jako například: „Nemyjte se, plýtváte vodou, když už, tak rychle a studenou!“ nebo „Je ti zima? Opravdu je ti zima? Fakt je ti zima? Cože? Ne až taková? No tak to netop a zmrzni!“ (sdělení na cedulkách jsou „mírně“ parafrázovaná :D). No a když už jsme u té ekologie, tak mě dostala ještě jedna věc.

Snídaně jsou skvělé. Hromada věcí na výběr, spousta pečiva, mléčných výrobků, ovoce... a kromě toho i čokoládových nebo podobných sladkých posypů a marmeládiček. Každá mini porcička pečlivě narvaná do miniaturního papírového kelímku. Výsledek? Ekologie! Každý si nabere minimálně čtyři tyto kelímky, a jelikož jsou na jednorázové použití, tak pá pá a hurá pro nové! Ale to se autor článku asi až moc nad touto přehnanou zelenou snahou unáhlil. Koneckonců se k tomu musí v první řadě postavit každý sám, a i když mám přírodu moc rád, myslím, že cedulka v koupelně je spíš plýtvání plastem (ano, byla minimálně plastem potažená :D) a že nikoho zarputilého stejně o snížení osobního komfortu nepřesvědčí :D Ale abych úplně nezasklil tu třetí výhodu našeho pokoje – kdykoliv se podíváte ven z okna (z obřího okna), vidíte venku (to znamená asi tak 5 metrů od vás) řidiče spokojeně postávající u autobusu a také vidíte, jak vám neustále mávají a sledují vás. No, co jiného si přát! A s tímhle zjištěním a naprosto klidnou myslí uleháme ke spánku, zítřek bude totiž (asi?) náročný.

Tour de šprtácký zájezd

A je to tady! Den, na který se ta sportovnější část osazenstva těšila, a zároveň den, kterého se ta méně sportovnější část výpravy (zejména pokud absolvovali i loňský šprták a výšlap místo lanovky) obáva-

la. Jedeme totiž do národního parku De Hoge Veluwe, jehož specialitou je (minimálně pro nás, Čechy) existence 1800 sdílených kol, díky kterým se návštěvníci po parku přepravují (auta a autobusy je totiž zpravidla nutné nechat na odstavných parkovištích u vjezdů do parku. Park má rozlohu 55 km², takže průměrné zahuštění bílými špatně brzdícími koly je více než 30 kol na kilometr čtvereční. A tady je nutno podotknout, že kola se shromažďují na obřích cyklo-parkovištích a že jejich koncentrace je daleko větší v severní části parku, kde se nachází i většina tamních zajímavostí. No tak na co čekáme! U návštěvního centra si jen rychle prohlédneme muzeum národního parku a poté si vybíráme ze zaparkovaných kol to, které si minimálně až do své první zastávky necháme. A ještě jedna drobnost, než vyjedeme – jak se na tom brzdí? Měli jste někdo jako malí také taková ta malá kola, kde se brzdilo sešlápnutím pedálu do protipolohy? No tak přesně tohle je i tady! Po pěti minutách kroužení se už konečně dáváme na cestu a od paní průvodkyně dostáváme jasný pokyn – „Rovně a pak doleva a u muzea počkat. Můžete jet!“ Chvilí na sebe koukáme, jestli to myslí vážně, a zdá se, že ano! Máme tak trochu rozchod! (nebo spíš rozjezd? :D) A co může být lepší zábavou než udělat na těchto opravdu velmi těžkých poctivě kovových kolech závody! Tři, dva, jedna – a už jsme všem

Naardenská hvězdice

ujeli, před námi nikdo, za námi nikdo a my jen doufáme, že jedeme správně. Ale jo, asi jo – před námi už je velká relativně moderní budova, která tak trochu jako muzeum vypadá. Ale přece to nejsme kvůli muzeu, ta kola jsou daleko větší zábava, a tak frnk, a...

Nevím, koho to napadlo, ale nebyl to dobrý nápad

...a už jste si mysleli, že na výběrové zájezdy jezdí ta nejpodivnější sebranka náhodně sprsknutých studentů z celé školy a že nedokáže ocenit umění! Tak to jste se šeredně minimálně u jedné z těch věcí zmýlili (možná jen u jedné). Ale každopádně teď už jsme uvnitř muzea novodobého umění, které nese název po zakládajících manželech – Kröller-Müllerech. Někteří z nás chodí a obdivují hodnotné obrazy, mezi kterými jsou i například díla od Vincenza van Gogha (mimochodem, jedná se o druhou největší sbírku obrazů tohoto umělce na světě), a ti druzí se jen tak pomalu procházejí a snaží se dělat, jakože tomu rozumí. No a pak jsou ti třetí, kteří po muzeu hledají rozkládací židličky, přerovnávají informativní letáčky a využívají kreslicí tabule pro dětské návštěvníky k tomu, aby místo dokreslování Hvězdné noci dokreslili... No, všelicos. Dokonce jsem iniciativně vyhlásil soutěž o nejlepší dílo, ale asi bychom se shodli na tom, že to publikovatelné výsledky úplně nejsou :D Nevím, koho napadlo sem ty tabule dát, ale dobrý nápad to rozhodně nebyl :D Ale abych naší sebrance nekřivdil, většina z nás (včetně mě) díla alespoň trochu rozeznává a pokouší se propojit znalosti

z hodin výtvarné výchovy s reálnými ukázkami. Náš čas v muzeu už pomalu vypršel a po přečtení zprávy od panů řidičů (kteří nám během našeho výletu uklidili celý autobus – děkujeme, jste skvělí!) sprintujeme ven, snažíme se najít naše nějakým způsobem označená kola (protože už jsme si tak nějak našli kolo, které splňuje základní kritéria – jede a brzdí dráha při dvaceti kilometrech za hodinu nepřevyšuje hranici padesáti metrů :D) a vyrazíme vstříc dalšímu poznání. Tak zatím ahoj a sraz u sochy!

Osudová chyba

Po asi pěti minutách přijíždíme k soše Generála De Weta a po krátkém výkladu pokračujeme nebezpečně rychlým tempem až k zámku Jachthuis Sint-Hubertus, kterou si nechala postavit rovněž rodina Kröller-Müllerových. Času ale už není moc, a tak stíháme jen krátký výklad, a následně se vracíme zpět ke kolům. Můj spolužák ale dělá osudovou chybu – bere si

jiné kolo než to, které měl dřív. Teď nás totiž čeká ta nejdůležitější část našeho závodu – téměř čtyři a půl kilometru dlouhá cesta zpět k autobusu. Žhavíme motory a jedeme! No a doplatil na to můj spolužák? Jasně! Vyhátnul si zrovna to kolo, které vrzalo a kterému se zadržovala brzda i v nezmačknuté poloze (ono upřímně – byl by zázrak, pokud by natrefil na nějaké nezničené, ono těch 365 dní v přírodě těm kolům asi moc nesvědčí :D). Ale to nevadí, my se totiž nevzdáváme. I přes tyto komplikace přijíždíme do cíle o asi skoro celých osm minut dříve než zbytek zájezdu. Ať žije sport! Následuje už jen další kratší rozchod a sociální pokus, ze kterého se stalo spíše asociální civění do díry s požárním hydrantem (naše teorie hlásala, že když tam budeme stát dostatečně vytrvale a v dostatečně velkém počtu, přijdou za námi i ostatní účastníci zájezdu a budou se snažit dozvědět, co se v oné zasklené díře v zemi skrývá, evidentně ale zvědavost ostatních studentů až takové míry nenabývala...), a nakonec odjezd do naší další destinace – Naardenu.

Jo, to je to místo!

Naarden. Co si pod tímto názvem vybavíte? Ano, správně, místo, kde je pohřbený náš učitel národů, Jan Amos Komenský. Ale věděli jste, že právě v Naardenu jsou focené všechny takové ty hrozně pěkné fotky z dronu, na kterých je vidět obří hvězdice ohraničená vodním

Muzeum moderního umění v národním parku

Zde je pohřbený Jan Amos Komenský

☞ Krásná pláž v Egmondu

příkopem a historické město uvnitř? Že ne? Já to také původně nevěděl, a tedy musím vám říct, že i když to ze země není až tak úchvatný pohled, i tak jde o naprosto krásné městečko s osobitým stylem a tvarem. V Naardenu se nejdříve jdeme podívat do muzea Jana Amose Komenského a kostela, kde byl pohřben. Dostáváme naprosto úžasný výklad (v češtině!) a jsme ohromeni tím, že muzeum vede paní českého původu, která naši mateřštinu, tak, jak by si to zřejmě Komenský přál, ovládá úplně náramně. V Naardenu poté dostáváme rozchod, a kromě zmrzliny a následném hodinu a půl dlouhém snažení o pochopení dopravní situace na jedné poměrně obyčejné křižovatce (hlavní silnice do tvaru písmene L, ze které se dá sjet do vedlejší ulice a na parkoviště) se vlastně nic speciálního neděje. A jaký je závěr našeho pozorování? Holanďané jsou pěkná „řidičská hovada“ a dávat blinkr je také nikdo nenaučil :D

Možná hladovka, možná večeře, možná Německo

Naší dnešní poslední zastávkou je jen krátká návštěva centra Egmondu, u kterého jsme ubytováni, a to za jediným cílem – chceme vidět moře! Nás ale trápí něco trochu jiného. Zjišťujeme, že jsme měli starší verzi informací a že podle nového plánu už žádný rozchod v Egmondu nebude, takže jsme zatím bez večeře. A protože se mi

tyto trable řešit nechtějí (a především protože rád objevuji nová místa), nechávám zbytek své skupinky, ať jedou na hostel s ostatními autobusem a ať na pokoji zkusí nějakou večeři objednat, a já se místo toho vydávám pěšky podél pobřeží s malou skupinkou dobrodruhů. Procházíme mimo jiné ohradou se zvířaty, a dokonce si i děláme krátkou zacházku na vyhlídku na moře. Ale teda něco vám řeknu – ty větrné elektrárny to panorama kazí! Ještě, že je ale mají Holanďani až několik desítek kilometrů od pobřeží v moři, mohlo by být i hůře. I když ono vlastně je – už jsme je viděli i na polích. Za asi hodinu už přicházíme zpět na ubytování a já zjišťuji, že jídlo teprve přijede a že najít společnost, které by nám ho dovezla, je v Holandsku téměř nemožné. Nakonec se ale přeci jen povedlo – Turci nezklamali a bude kebab! Po

☞ Krásný západ slunce nad sklizenými tulipánovými poli

večeři jsme ještě chvilku vzhůru, dohráváme rozehrané deskovky a snažíme si trochu předzabalit. A poté hurá do postele, protože zítra nachodíme asi nejvíce kroků za celý zájezd.

Tulipány, větrné mlýny a ne- spočet kol (opět)

Poslední den se nese v duchu brzkého vstávání, rychlé snídaně a hned několika překvapení. Hned to první začíná ještě před nástupem do autobusu – dobrovolníci si můžou s paní průvodkyní a učitelským doprovodem užít procházku k nejbližšímu tulipánovému poli. Teda, těch kytiček tady je! A už takto brzy je opečovávají jejich pěstitelé. Následuje naložování do autobusu a druhé překvapení. Tím je zastávka v historické oblasti Zaanse Schans – na místě, kde je mnoho přesunutých větrných mlýnů různých typů, některé melou skořici, jiné sloužily jako pila a hlavně – mnoho z nich je stále ještě funkčních! Po krásné fotogenické procházce se přemísťujeme do Amsterdamu, konkrétně do muzejní čtvrti za nizozemské národní muzeum Rijksmuseum, čítající ve sbírkách například díla od Rembrandta, Vermeera a Halse, a snažíme se v podzemních garážích určených pro autobusy zaparkovat, jelikož téměř veškerá místa zabírají dodávky a zřejmě hudební aparatura, kterou tam někdo stěhuje. Nakonec se ale vše daří, a tak se vydáváme na povrch, procházíme Rijksmuseum a míříme do

☞ Funkční větrné mlýny v Zaanse Schans

přístaviště lodní společnosti, která nás v následující asi hodině a půl proveze po amsterdamských grachttech. Když jsem tu byl posledně, zaplatili jsme si také vyjížďkovou plavbu a pan kapitán měl ke všemu velmi vtipné komentáře, tak jsem zvědavý, jak to bude tentokrát. A hádejte co – není tomu jinak! Celou cestou nás provází vtipné komentáře z kapitánského můstku a rozhodně je čemu se smát. Druhou polovinu plavby trávím na zádi lodě, která disponuje kromě jiného jakýmsi sedačkami, kde se dá velmi pohodlně sedět, kde je na rozdíl od zaskleného lodního prostoru dostatek čerstvého vzduchu a odkud se dají nerušeně fotit všechny ty nádherly okolo.

Někdo se fotí s Einsteinem, jiný s Trumpem

Naší další zastávkou je Bloemenmarkt, holandský nejznámější květinový trh u grachtu Singel, kde dostáváme poměrně dlouhý rozchod na procházku po okolí a na oběd. Po rychlém sehnání stravy se také procházíme po okolí a poznáváme holandskou benevolenci téměř ke všemu. A ne, nemyslím tím jen všudypřítomné zeleně svítící kavárny anebo obchody se suvenýry, jejichž prodejní artikly jsou poměrně dost podobné například některým obchodům se suvenýry na Malé Straně :D Někteří spolužáci si čas krátí rovněž snahou o najít nezamčeného kola, které by si mohli půjčit... Po skončení rozchodu se všichni

společně přemísťujeme do středu města a cestou můjme novou univerzitní knihovnu, která je pokrytá nápisem přeloženým do celkem 24 jazyků. A protože jsme vyhlásili takovou malou časopiseckou soutěž a protože tím, kdo

českou variantu nápisu našel jako první, byla paní profesorka Neuhäuserová, moc jí gratuluje-me, a až bude toto číslo vytištěné, zašleme jí jeden exponát na památku! A co vy, najdete nápis na fotce také? Teď už se ale zastavujeme na náměstí Dam, které bylo původně přehradou na řece Amstel, která pod současným náměstím stále protéká. Odtud také vznikl název města, které se od této přehrady začalo rozšiřovat do okolí – Amsterdam. Zde se kromě několika důležitých budov, jakou je například Královský palác nebo kostel Nieuwe Kerk, nachází také muzeum voskových figurín Madame Tussauds, nejstarší kontinentální evropská pobočka této sítě muzeí pojmenované po jejich zakladateli, která je součástí našeho programu. A tedy musím uznat, že to byl naprosto skvělý zážitek! Celé muzeum je koncipová-

☞ NEMO z vyhlídkové lodí

☞ Tak schválně, najdete to?

◇ Jako živá, že?

váno jako jakýsi večírek pro slavné osobnosti a vy máte tu možnost být jednou z nich! Výtahem se necháte vyvézt přímo do první místnosti a pak už jen jdete dál a dál a poznáváte další a další nové figuríny. A nutno říci, že figuríny jsou až tak moc realistické, že jsem měl kolikrát velký problém rozeznat, jestli jde o živou osobu, nebo o někoho slavného, koho jsem jen nepoznal... Někdo se s figurínami i fotí, každý dle svého gusta – někteří si dělají fotku třeba s hudebními legendami, s Albertem Einsteinem nebo s Vilémem Oranžským, jiní se fotí s vlivnými postavami současné i bývalé politiky. Po prohlídce muzea si už jen děláme společnou

fotografii a dostáváme další dlouhý rozchod. Přesvědčuji svou skupinku, a nakonec se mi daří prosadit svůj nápad uskutečnit asi šestikilometrovou procházku okolo amsterdamského nádraží a vědeckého muzea NEMO. Tam jsem byl i během své první návštěvy Amsterdamu a už tehdy jsem toužil po tom podívat se na střechu této obrovské stavby, ze které musí být náramný výhled na starou i novou část Amsterdamu, ale ani tentokrát se mi můj záměr nedaří uskutečnit – kavárna na střeše už je zavřená a střecha je zjevně otevřená jen během provozní doby kavárny.

Už jen dort a jedeme domů

Posledních pár desítek minut využíváme k rychlému nákupu v Albertu. Cílem je koupit si nějakou večerku do autobusu. Nakonec ale odcházíme i s celým velkým dortem, protože „no nekupte to za tu cenu!“ :D No, uznávám, ceně odpovídala i jeho poctivě chemická chuť, ale tak co už. Legrace musí být. Naše procházka k autobusu se ještě protahuje okolo domu Anny Frankové a po příchodu k autobusu se všichni unaveně svalujeme na svoje sedadla a po večerky v podobě studených

těstovin a dortu, který následně koloval po celé zadní části autobusu, se pomalu ubíráme ke spánku. Druhý den přijíždíme do Mladé Boleslavi na minutu přesně podle odhadu pánů řidičů a pomalu se každý z nás dostává domů.

Musím říct, že to byl krásný výběrový zájezd, takový, jaký jsem si na ukončení své sběratelské soutěže účastí přál. Myslím, že za všechny zúčastněné studenty patří poděkování paní průvodkyni z kanceláře PRO TRAVEL, která byla vždy připravená na všechny dotazy a u které bylo vidět, že ji práce průvodkyně nesmírně baví, že zná Nizozemí jako své boty a že má vše perfektně zorganizované. Děkuje také pánům řidičům z Krkonošské autobusové dopravy, kteří byli rovněž naprosto skvělí a úžasní, a děkuje také našemu učitelskému doprovodu – paním profesorkám Maršounové a Neuhausserové, se kterými je vždy legrace, ale zároveň i trochu ten potřebný řád, bez kterého by to nešlo. Děkuje! A někdy někde zase na viděnou... •

◇ Společná fotografie na náměstí Dam

VĚDA A TECHNIKA

POKROK NEZASTAVÍŠ

PŘÍBĚH VÝJIMEČNÉHO PROTOTYPU

OD SUPER SPORT 110 PO FERATA

📷 Anna Kameníková (2. 0)

Československý sci-fi horor Upír z Feratu natočil v roce 1981 režisér Juraj Herz na motivy novely Josefa Nesvadby Upír po dvaceti letech. Do kin snímek vstoupil v roce 1982 a diváky šokoval netradičním pojetím.

Nečekejte klasického Drákulu – hlavní zápornou postavou je zde automobil značky Ferat, který místo benzínu vysává krev ze svých řidičů.

Málokdo ale ví, jaká byla skutečná konstrukční cesta tohoto unikátního vozu na filmové plátno. Jedinečné informace z vývoje i ze zákulisí natáčení se mi podařilo získat přímo od pana Stanislava Cinkla. Tento dlouholetý pracovník mladoboleslavské automobilky a vedoucí prototypové dílny svolil ke krátkému rozhovoru, ze kterého se vyklubalo fascinující setkání. Pan Cinkl se ukázal jako neuvěřitelná studnice informací – osobně se podílel na vývoji, testování i úpravách vozu a patřil k těm, kteří převáděli odvážné konstrukční myšlenky do reality.

Během našeho rozhovoru mě ohromilo, jak detailně a poutavě dokáže o modelech Škoda vyprávět. Vše má navíc doložené pečlivě roztríděnou obrazovou dokumentací, včetně jmen

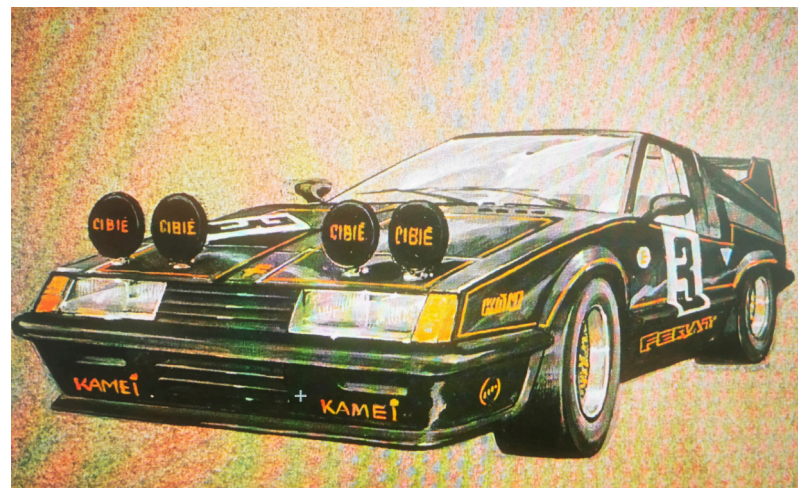
a životních příběhů všech spolupracovníků, kteří se na stavbě vozu podíleli.

Vznik

Ferat, automobilový upír, černé auto s červeným pruhem, nebylo výlučně zkonstruováno pro film, ale bylo upraveno z původní studie sportovního vozu Škoda 110 Super Sport, která vznikla již 10 let před natočením filmu. Jak se vůbec zrodila

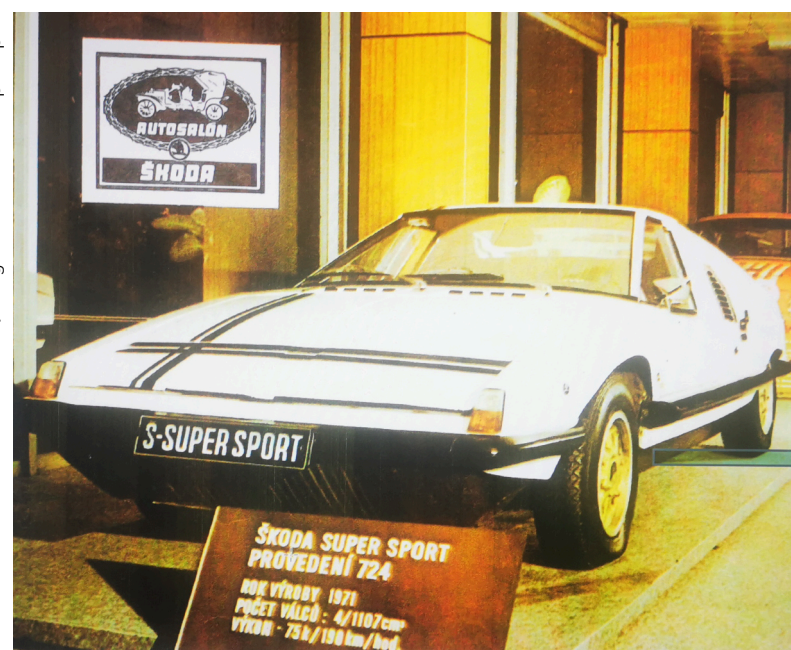
myšlenka na výrobu tohoto vozu?

Psal se rok 1964, který byl rokem úspěšného sériového náběhu Škody 1000 MB. Pro mnoho lidí se koncept vozu s motorem vzadu stal inspirativním, protože vítězila představa, že tyto vozy jsou nejlepší. Firmy Fiat, Renault a Porsche dokazovaly, že Evropa se především ubírá tímto směrem. U švýcarského prodejce aut Škoda se zrodil nápad na

↳ Studie Theodora Pištěka

↳ Originál Škoda 110 Super Sport

vytvoření nového auta sestrojeného na bázi Škody 1000 MB. Vyrobený sportovní vůz s názvem Winnetou vystavili v roce 1967 na autosalonu v Ženevě, kde sklídl velký úspěch.

Na této výstavě se dále prezentovala čtyři revoluční auta, která se později stala inspirací pro Škodu 110 Super Sport. Jednalo se o Vauxhall XVR, který představil výklopnou střechu i s čelním sklem, Lamborghini Miura s motorem uprostřed před zadní nápravou a nízkou záďí s horizontálními žaluziemi nad motorem, Porsche Carrera 6 (906), které předvedlo lehkou sportovní karoserii z plastu, a Alfa Romeo Tipo 33, která měla výklopná světla kvůli dosažení aerodynamiky.

Po návratu auta Winnetou z výstavy si jej na testování půjčili pracovníci vývoje škodovky. Při praktických testech se zjistilo, že Winnetou byl téměř neovladatelný, měl špatné brzdy, vydával velký hluk a také hodně péroval. Nároky mladoboleslavských konstruktérů a techniků byly vysoké. Rozhodli se vytvořit koncepci nového vozu, prototyp Škoda 110 Super Sport.

Vývoj nového vozu Super Sport

V roce 1968 Ing. František Sajdl rozhodl, že vůz bude předán do

konstrukce v závodu Kvasiny. Projekt výroby tohoto vozu získal název Š 724 Super Sport. Kresbu designérského návrhu vytvořil Eduard Bělík. Ke spolupráci při tvorbě vozu byla přizvána firma Vertex se sídlem v Hradci Králové, která dodala unikátní sklolaminátové panely karoserie. V PALu Kbely dostali zadání na výrobu elektrického svazku, světel a všech obslužných ovladačů. Dále byla oslovena konstrukce Jawy Praha s úkolem zkonstruovat výklopnou kabinu kokpitu se všemi ovládacími prvky včetně přízdvihování přístrojové desky a sloupku řízení. Stanislav Cinkl měl za úkol zkonstruovat agregát pro otočenou zástavbu, podvozek, brzdový systém

a kola. V době, kdy byl vůz stavěn, však došlo ke změně politické situace v Československu a k personálním změnám ve vedení společnosti. Přednost dostal vývoj koncepce jiných vozů. To znamenalo, že tento projekt končí. Pro testy se Super Sportem se uvažovalo o zástavbě motoru Š 720 1,8 l s převodovkou Hewland nebo Tatra, a jak mi sdělil pan Cinkl, „chtěli jsme ověřit a změřit maximální rychlost. Počítali jsme s běžnou cestovní rychlostí kolem 220 km/h, ale v testech bychom se dost možná přiblížili rychlosti 300 km/h, protože vůz měl velmi dobré vlastnosti obtékání vzduchu. Bohužel už k tomu nedošlo pro nezájem vedení a také proto, že tato koncepce otočeného agregátu byla definitivně zrušena.“ V původním plánu bylo postavit tři auta. Mělo se jednat o auta Škoda Super Sport 110, 120 a 130. To souviselo i s modifikacemi, přičemž model 130 měl být top prototyp. Pro všechny vozy byl tehdy připraven kompletní materiál pro výrobu. Dokončen však byl pouze první a materiál na stavbu dalších dvou vozů byl po čase nenávratně zlikvidován.

Super Sport 110 v bílé barvě byl tedy dokončen na sklonku dubna roku 1971. Auto bylo předáno do Mladé Boleslavi přesně v den 27. narozenin Stanislava Cinkla se sdělením: „Tady máš dárek k narozeninám, a od teď se o něj starej ty.“ Tato věta jako by předpověděla, že vůz

↳ Ferat při natáčení

neskončí za nějaký čas pouze jako šrot. Od té doby se také prolíná osobní život Stanislava Cinkla s historií vozu jako dva příběhy, osobní a pracovní.

Škoda 110 Super Sport měl svou první výstavní premiéru na jaře roku 1972 na mezinárodním veletrhu Incheba v Bratislavě. Následně byl prezentován na prestižním mezinárodním autosalonu Brusel Motor Show, ve stejném roce se ukázal i v Londýně. Vůz si na všech těchto akcích získal přezdívku české Ferrari, tu však také drží ještě Škoda 1100 GT. Významný americký časopis Road & Track tehdy ve své reportáži z Bruselu otiskl detailní rozbor vozu. Redaktoři napsali, že československý koncept je proporcčně čistší, dravější a celkově vizuálně zvládnutější než konkurenční britský prototyp studie Aston Martin Bulldog/DBS. Bylo tehdy mnoho zájemců o koupi, nebo malosériovou výrobu. Vše bylo zamítnuto. Místo toho se v Klátovech odehrál politický konflikt, který poznamenal další osud Stanislava Cinkla.

Po tomto problému se stihl provést již pouze plánovaný rychlostní test na měřeném úseku v Třebechovicích pod Orebem. Ve směru na Hradec Králové bylo dosaženo rychlosti 219 km/h a v opačném směru 215 km/h. Po tomto rychlostním testu skončil Super Sport v roce 1973 jako výstavní

exponát v muzeu Škoda a Stanislav Cinkl byl na přechodnou dobu upozádněn.

Filmová kariéra

Nejprve si Škoda 110 Super Sport v roce 1977 zahrála ve filmu Zítřka vstanu a opařím se čajem jako futuristické auto, a to v původní podobě a v originální barvě. Objevil se tam pouze jako kulisa v několika záběrech.

Svou největší slávu si vydobyl až v roce 1981, kdy byl natočen film Upír z Feratu.

I v tomto případě však byly začátky těžké. Původním záměrem filmového designéra bylo použít Porsche 911. To však bylo pro rozpočet filmu neúnosné. A tak v březnu 1981 navštívili filmaři oddělení škodovického vývoje s přáním

zapůjčit si a přestavět Škodu 110 Super Sport. Vedení vše odsouhlasilo včetně přetvoření do filmové podoby.

Po tomto rozhodnutí začala úprava vozu dle předlohy Theodora Pištěka, které se aktivně účastnil Stanislav Cinkl, čímž se opět shledaly osudy vozu a konstruktéra. Vůz byl z původní bílé barvy přebarven do černé (démonická čern) s červenými linkami na hranách, 6 vyklápěcích světlometů ve společné rampě bylo přestavěno do pevných obdélníkových světel s mřížkou chladiče, zadní část byla osazena masivním přitlačným křídlem, původní kruhová světla byla vyměněna za široká sdružená světla z tehdy vyvíjené Š 120. Místo původních kol, byla použita 15. palcová zlatá vyplétaná závodní kola značky BBS. Technika vozu, motor o objemu 1,1 litru a podvozek, to vše zůstalo pod laminátovou karoserií víceméně beze změn. Změnil se čistě pouze design. Čeští modeláři také začali tvořit další přední část vozu, kde měly být uloženy hovězí vnitřnosti, které budou představovat biologický motor Ferata. Animovanou sekvenci s pulzujícími „vnitřnostmi“ vytvořil legendární výtvarník Jan Švankmajer, ta se však v natočené délce do filmu nedostala a z původní práce zbylo jen několik sekund. To, že se později při natáčení objevil samostatný předek vozu, umožnilo vzniknout fámě, že vozy existují dva.

Auto bylo přestavěno a zapůjčeno přímo z automobilky. Před realizací byl záměr takový, že

Originál Ferat

vozu bude vrácena jeho původní podoba. Výsledek designérských úprav byl však natolik populární, že Škoda po natáčení už nikdy nevrátila vůz do původního stavu, ani mu již nikdy nevrátila jeho původní bílou barvu.

Politický osud si pohrál i se samotným filmem. Film byl na základě politických rozhodnutí upraven tak, že dvě vizuálně nejlepší scény, pitva auta a krvavé záběry, musely být nakonec vystřiženy, navíc byly trvale zničeny, podobně jako původně plánované prototypy 120 a 130. Podle Juraje Herze byla umělecká kvalita celého snímku značně snížena. Přesto si film dokázal ve velmi krátké době na sebe vydělat. Co je nejpodstatnější, navždy proslavil koncepci vozu a od té doby model získal také svůj lidový název Ferat, který mu zůstal až do dnešní doby, a pod tímto názvem se i dnes v depozitáři muzea prezentuje. Ve filmu měl totiž oficiální označení Ferat Vampire RSR.

Tajemný řidič

Při natáčení scén s jízdou řídil auto sám Stanislav Cinkl z důvodu obav filmařů z možného poškození vozu. Z tohoto důvodu mělo auto začerněná skla. Herci seděli za volantem pouze, když je filmaři potřebovali natočit, a to ve stojícím voze s otevřenou kabinou. U tohoto tématu ještě na chvíli zůstane-

me. Nebezpečné scény neřídil tehdy žádný kaskadér, ale Stanislav Cinkl osobně. Jedná se především o dvě scény, kdy auto jelo na silnici v protisměru a způsobilo nehodu nákladního vozu s rajčaty. Tehdy měl vůz manévrovat a těsně zabránit srážce s nákladním vozem. Druhá náročná scéna se odehrává na konci filmu, kdy hlavní hrdinka umírá a řítí se po dálnici v protisměru. V této scéně měl jet Stanislav Cinkl na dálnici 120 km/h, proti osobním automobilům, které řídili kaskadéři. Měl tehdy držet volant tak, aby auto jelo zcela rovně, řízení mohl strhnout pouze v případě, že by byla kolize nevyhnutelná. To by však mělo za následek celou scénu znovu přetočit. Od filmařů byl tehdy pojištěn na 150 000 Kč, což byla na tehdejší poměry velmi vysoká částka, ovšem, jak sám nadneseně říká, „pokud by došlo ke kolizi, už by

nebylo částku komu vyplatit, protože řidič by nežil“.

Závěr

Škoda 110 Super Sport byla v roce 1971 konstrukčně i vzhledově natolik futuristickým vozem, že si vysloužila přezdívku „české UFO“.

Tento unikátní automobil měl mimořádnou kariéru. Stal se z něj jediný exponát svého druhu na světě a národní kulturní památka, která dnes stabilně zůstává v muzeu Škoda Auto v Mladé Boleslavi jako jeden z nejvýznamnějších milníků firemní historie. V letošním roce navíc tento koncept slaví své 55. narozeniny.

S vozem se pojí také silný lidský příběh. Dne 20. prosince 2012 byl Ferat převezen do dílny montáže prototypů. U jeho vývoje, zrodu, testování i pozdější proměny v legendární filmovou rekvizitu stál technik a vedoucí prototypové dílny Stanislav Cinkl. Vůz nemohl chybět ve chvíli, kdy jeho konstruktér po úctyhodných 54 letech aktivní práce v mladoboleslavské automobilce odcházel do zasloužené penze.

Po dlouhých letech strávených v expozici byl Ferat v roce 2025 vyvezen do Francie na prestižní veteránský salon Rétromobile v Paříži. V rámci oslav 130 let od založení firmy sem Škoda Auto dopravila své nejcennější historické klenoty a černý filmový upír zde patřil k nejsledovanějším raritám celého celosvětového veletrhu. ●

Autorka článku a Stanislav Cinkl za volantem

MISE ARTEMIS II

Anna Grofová (1. A)

Nasa.gov, Spacenews.com, Wikipedie.org

Nasa.gov

Proč jsme se jako lidstvo přes 50 let neodvážili odlepit od Země a vydat se směrem k našemu nejbližšímu vesmírnému tělesu, Měsíci?

Skrývají před námi snad něco? Proč, to je otázka, kterou si klade spousta lidí, ale ani já vám na ni odpovědět nemůžu. Avšak to, že jsme se opět vydali vstříc překonávání hranic, jste určitě všichni zaznamenali. To, jak tato mise probíhala a jaké překážky musela posádka vesmírné lodi Orion překonat, abychom byli zase o krok blíže objevování temných končin vesmíru, se dočtete níže.

Dne 1. 4. 2026 ve 22:35:12 UTC (času nultého poledníku) byl odpočítán start vesmírné lodi Orion a započala tak již druhá mise vesmírného programu Artemis, která spadá pod americkou organizaci NASA. Start byl uskutečněn v Kennedyho vesmírném středisku ve státě Florida. Přípravy této mise začaly již v roce 2011 a počítaly s jejím provedením už v roce 2019. Bohužel se start stále odkládal a až v roce 2022 odstartovala její předchůdkyně Artemis I s cílem otestovat loď Orion a posbírat data pro budoucí mise. Artemis I byla bezpilotní loď, tedy bez posádky, a strávila ve vesmíru 25,5 dne, z toho téměř polovinu času na oběžné dráze Měsíce. No a konečně v roce 2026 přišla řada právě na Artemis II.

Po dlouhých 50 letech se na cestu k Měsíci vydali lidé: velitel lodi Orion Reid Wiseman, pilot Orionu Viktor Glover a letoví specialisté Christina Kochová a Jeremi Hansen. Všichni jsou Američané a ve vesmíru byli před touto misí všichni pouze jednou, kromě Jeremiho, který

je Kanadčan a do vesmíru se dostal právě až s letem Artemis II. Kristina Kochová je rekordmankou mezi ženami v počtu dní strávených ve vesmíru, a to přes 337 dní, kdy téměř rok v kuse pracovala na vesmírné stanici ISS. Cílem mise bylo obletět Měsíc, naskenovat a zmapovat jeho odvrácenou stranu, která byla doposud lidským očím skryta, sbírat data pro

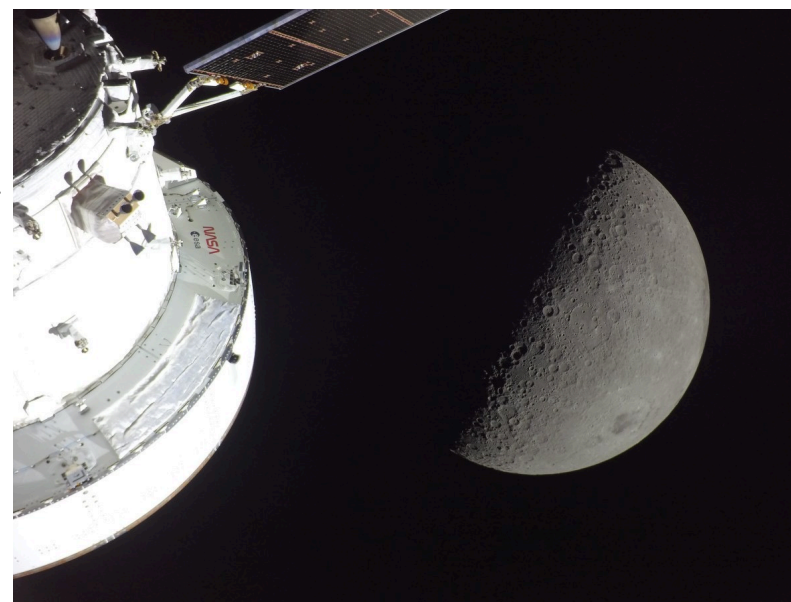
budoucí mise a samozřejmě v pořádku a ve zdraví se vrátit zpět na Zemi.

Po úspěšném startu a přeletu k hranici atmosféry sféry se loď Orion dostává na oběžnou dráhu Země. Plán byl obletět Zemi a využít její gravitace k nabrání rychlosti. Po úspěšném prvním kroku měla posádka za úkol otestovat

Posádka

Modul s Měsícem

schopnosti lodi při manévrování a připojování dalších těles, poté prověření dalších systémů, a to třeba systémů podpory života, nebo komunikace se Zemí prostřednictvím sítě Deep Space Network, která mimo jiné umožňuje komunikaci s různými tělesy dál ve vesmíru. Pak na pár vteřin zažehli motor a zamířili k Měsíci. V průběhu prvních šesti dnů letu k Měsíci si posádka připravovala veškerá zařízení potřebná k mapování Měsíce a testovala různá zařízení.

Právě šestého dne se loď Orion dostala na oběžnou dráhu Měsíce a prodloužila rekord mise Apollo 13 ve vzdálenosti od Země, a to na dlouhých 400 171 km. Posádka měla sedm hodin na

fotografování a při té příležitosti dostala za úkol pojmenovat dva nově objevené krátery. První pojmenovali Integrity na paměť jejich mise a druhý Carrol na počest manželky velitele mise Reida Wisemana, která v roce 2020 zemřela po několikátém boji s rakovinou. Při dokumentování se Orion dostal do 40minutového plánovaného blackoutu, kdy ztratil veškerou komunikaci se Zemí, ale vše proběhlo v pořádku a hladce. Posádka se stala také svědkem tzv. „Earthrise“, neboli východu Země nad horizontem Měsíce. Stejně události byla naposledy svědkem posádka mise Apollo 8.

Po dokončení mapování loď opět nasměrovali zpět k Zemi.

V průběhu letu zpět obdržela posádka telefonát od prezidenta USA Donalda Trumpa, ale nevypadalo to, že by si s ním chtěli povídat. V průběhu hovoru, kdy jim prezident USA gratuloval k překonání rekordů a skoro zvládnutí mise posádka nereagovala, pouze poslouchala a kuříšácky se usmívala, až se jich Donald Trump musel zeptat, jestli se stále slyší. Chápu nejistotu pana prezidenta, ale trapné ticho s hlavou státu během hovoru jen tak někdo nezažije. Určitě si někde najdete video, pokud se chcete pobavit.

Vše ale naštěstí proběhlo podle plánů a 11. dubna se loď Orion vrátila zpět k Zemi. Na zemský povrch padala rychlostí 35krát větší než rychlost zvuku a po otevření padáků v pořádku dopadla do Tichého oceánu při kalifornském pobřeží. Posádka se po dlouhých 9 dnech, 1 hodině a 33 minutách, vrátila v pořádku a ve zdraví zpět na zemský povrch.

Mise Artemis tedy nejenže přinesla spoustu podkladů pro budoucí mise a pomohla lidstvu posunout se dál v objevování končin vesmíru, ale také alespoň v něčem stmelila skoro celý svět, protože téměř každý sledoval jejich cestu. Mise Artemis II prolétla internetem skrz naskrz a nadchla lidi k plnění nejtajnějších snů a nechala je uvěřit, že vše je možné. ●

Země zpoza Měsíce

100 LET MLUVÍ SE ZVÍŘATY A TLUMOČÍ TO LIDEM

ANEB SIR DAVID ATTENBOROUGH

Anna Kindlová (2. B)

Jcu.cz, Guim.co.uk

Wwfcz.org, Čt24.ceskatelevize.cz, Wikipedie.org,

Život na naší planetě: mé svědectví a vize pro budoucnost (Attenborough, Hughes)

Živá planeta: síť života na Zemi (Attenborough)

S gorilou si hleděl z očí do očí, málem byl sněžen domorodci, hroch si ho spletl s melounem a slonovi náramně voněl.

David Attenborough nedávno oslavil 100 let na této planetě, která mu vděčí za popularizaci jejích krás a částečně i záchranu. Přiznejme si, že bez něj bychom asi neznali gorily jako ohrožená

a fascinující zvířata, ale spíš jako krvelačné bestie, kterých bychom se měli bát, a ne je chránit. Tento gentleman v khaki košili se zaprášenými pohorkami nám prostě ukázal svět v úplném jiném světle.

Narodil se 8. května 1926, v tomtéž „pravěku“ jako například královna Alžběta II. Formát přírodopisných dokumentů, jak je známe dnes, ještě neexistoval, ještě totiž ani nevysílala televize. Později slavná BBC,

↳ Sir David Attenborough nyní

TOHLE SI PUSTĚ KE ČTENÍ!

založená roku 1922, byla pouze rozhlasovou společností, televizní vysílání se rozeběhlo až ve 30. letech. Na něm se začal Attenborough podílet v roce 1952.

Ono to tedy nebylo až tak jednoduché, David Attenborough sice reagoval na inzerát a chtěl pracovat v rozhlasu, napoprvé ho ale odmítli. Možná takové první životní znamení, že tudy cesta nevede. Mary Adamsová, průkopnice televizního zpravodajství, totiž až po tomto odmítnutí narazila na jeho životopis a vzala ho na záškolovací kurz, po kterém nastoupil jako producent.

Tím tedy odstartovala horská dráha, která změnila svět. Natočil několik sérií o zvířatech, ta první se jmenovala Zoo Quest a Attenborough při ní navštívil mimo jiné Sierra Leone, Indonésii, Paraguay a hlavním posláním bylo natáčet v divočině. Předtím se totiž pořady o zvířatech točily v Londýně a ukazovala se v nich zvířata půjčená ze ZOO. Touto sérii chtěl Attenborough ukázat jejich chování v přirozeném prostředí.

Myslím si, že pokud Davida Attenborougha znáte, bude to nejspíš díky světoznámému pořadu Život na Zemi (Life on Earth) z roku 1979, na který pak navázala Živá planeta (The Living Planet) a mnoho dalších. Život na Zemi je unikátní hlavně díky záběrům. Kameraman čekal klidně tři hodiny, aby natočil, jak jedna pralesnička vyskočila na list z rostliny výše. Šílené, pokud si uvědomíte, že naši generaci přestane bavit film klidně už po půl hodině. Nejsilnějším momentem ale bylo bezpochyby Attenboroughovo setkání s gorilami. Než se začnete dále do tohoto článku, pro kontext si prosím pusťte toto video: https://youtu.be/NeaAZ1On-w8?si=OFJz1xozi1_703r. V něm můžete pozorovat, jak v epizodě 12 David Attenborough narazil na gorily. Nejenže na ně narazil, on s nimi dokonce

udržel oční kontakt a lidově řečeno si s nimi i „pohrál“. Tato scéna změnila pohled na gorily z krvelačných bestii na křehká, inteligentní a impozantní stvoření velmi podobná člověku. Ano, už se vědělo, že člověk se evolučně vyvinul z primátů, ale tímto okamžikem jsme tomu začali věřit. Pro mě je toto naprosto neuvěřitelný moment, ze kterého mám vždy husí kůži, proto se určitě nezapomeňte na video podívat.

Attenboroughova osobnost se nejlépe odráží v tom, jak o přírodě mluví. Dokáže o své lásce k přírodě poutavě vyprávět a v touze přinášet ty nejlepší záběry se nikdy nebál cestovat ani do nebezpečných oblastí. Obdivoval podivuhodné barvy, tvary a živočichy, které svět opomíjel nebo se jich bál. Jeho hlas byl zároveň vždy klidný a plný respektu k tvorům, které pozoroval. Všichni jsme přeci jen pozorovatelé, do přírody nemáme právo zasahovat, příroda je náš nástroj, nikoliv zdroj. Attenborough se ale nebojí ani ostrých slov. V posledních dekáдах mluví natvrdo o klimatické krizi. Například upozorňuje na fakt, že se děti v jeho době rodily do přírody plné vzrušení a dobrodružství. Dnešní děti se k této přírodě jen tak nedostanou a hrozí tak, že ji nebudou vnímat a respektovat. Když nebudou mladí lidé vědět o problémech, jak je mohou řešit?

Tento článek bych chtěla zakončit jeho citátem a tak trochu poselstvím, které je pro mě velmi důležité: „Je nepochybně naší povinností udělat všechno, co je v našich silách, abychom vytvořili planetu, která bude domovem nejen pro nás, ale pro veškerý život na Zemi.“ Objevujme, pozorujme, zajímejme se a vyzvídejme proto co nejvíce, snažme se získat nové vědomosti a nebojme se nových věcí. Naše planeta nás potřebuje a jedině naší činností bude možné ji zachránit. To bylo hlavním účelem tohoto článku – nadchnout aspoň hrstku z vás k tomu, abychom problémy jen nepřehlíželi, ale jednali. A to nepíšu jako nějaký klimatický aktivista, ale jako obyčejný člověk.

↳ Attenborough s orangutanem Charliem

Obyčejní lidé mohou změnit svět, stejně jako právě David Attenborough. •

Attenboroughův slovníček pojmů:

Khaki košile (podst. jm.)

Oficiální superhrdinský kostým Davida Attenborougha. Tradiuje se, že v ní prochodil všech sedm kontinentů a má v ní větší autoritu než většina světových politiků v oblecích.

Blaho (podst. jm.)

Pocit, který Sir David Attenborough zažíval ve chvíli, kdy na něm v pralese ležela hromada gorilích mláďat, kousala ho do kolene a strkala mu zadky do obličeje.

Pravěk (časový údaj)

Rok 1926. Doba, kdy se narodila královna Alžběta II. a David Attenborough. Neexistoval Tik-Tok, wi-fi, ba ani barevná televize. Pokud jste chtěli vidět lva, museli jste si ho nakreslit nebo jet parníkem do Afriky.

Cítit se jako meloun (přešlap)

Situace, kdy vás obří dvoutonový savec považuje za odpolední svačinku. Pro Davida Attenborougha běžný pracovní úterek. Pro nás stresující událost.

Tříhodinový zen (stav mysli)

Trpělivost kameramana pořadu Život na Zemi, který dokázal tři hodiny bez hnutí civět na jednu malou žabu (pralesničku), jen aby zachytil její skok na list. Vzkaz pro naši generaci: ano, existoval život i předtím, než se video dalo zrychlit na dvojnásobnou rychlost.

Z JIHU AŽ DO SRDCE EVROPY

ANEB ITALOVÉ NA ERASMU V ČECHÁCH

✎ Kristýna Křováčková (6. O), Anna Votočková (2. B)

📷 Účastníci studentské mobility Erasmus+

Je sobota, 11 hodin večer. V tuto hodinu není úplně běžné potkat před budovou gymnázia skupinku dvanácti studentů a jejich rodičů. Co se tedy děje?

Po několika měsících příprav nastal dlouho očekávaný okamžik, na který jsme se všichni těšili. Příjezd našich italských přátel se blížil bleskovou rychlostí. Přestože ručičky hodinek ukazovaly pozdní hodiny večerní, na tvářích všech přítomných nebyla znát únava, nýbrž očekávání, radost a zvědavost.

Když autobus konečně dorazil, začalo první radostné vítání. Po půl roce zase spolu! Rozebrali jsme si věci, představili se s ostatními členy rodin a pak jsme vyrazili, každý se svým parťákem, k domovu.

Na neděli jsme neměli připravený žádný společný program. Bylo tedy na nás, co podnikneme. Hlavním úkolem bylo seznámit Italy s rodinou a užít si den naplno. Někteří zamířili do zoo, jiní do světa iQlandie a někdo se rozhodl navštívit okolní města a významné památky. Pro naše italské hosty to byla první příležitost poznat českou krajinu a kulturu.

V pondělí už začal oficiální program. Ráno jsme se sešli ve škole, připravili jsme občerstvení v jedné z učeben a poté se všichni společně přesunuli do auly, kde se konalo slavnostní přivítání Italů. Program byl

díky preciznosti paní profesorky Chladové velmi propracovaný. Poutavá prezentace fotografií z naší mobility na podzim, státní hymny obou zemí, úvodní slova paní Chladové i pana ředitele, nechyběla ani směska z písní od skupiny ABBA a pro nás trochu nostalgická Hey Jude. Na závěr jsme si pro Italy připravili prezentaci, ve které jsme jim přiblížili některé z českých tradic, zvyků a samozřejmě tradiční českou kuchyni. Po představení Mladé Boleslavi jsme se přesunuli do již zmínované učebny s občerstvením.

Po občerstvení, ke kterému svým dílem přispěl každý z nás, nastal ten správný čas na procházku po škole. U některých studentů byli naši kamarádi velmi vítání, projevovali o ně značný zájem. Jiní kolem nich procházeli, jak kdyby si jich ani nevšimli. A když už poznali naše prostory, bylo načase jim ukázat, jak u nás probíhá výuka. Po náročné hodině cizích jazyků následoval zasloužený oběd. Nedá se říct, že by u všech členů výpravy (včetně těch českých) sklídl úspěch. Proto jsme se rozhodli zaplácnout žaludky ještě dezertem.

Hromadná doprava nás zavezla do centra, kde už na nás na fotbalovém stadionu čekal připra-

vený program ve formě komentované prohlídky. Překvapením bylo, že naším průvodcem se vzhledem k menším komplikacím stal sám pan ředitel Dostál. I když nám počasí příliš nepřálo, prohlídka proběhla úspěšně. Pak oficiální program skončil a naše kroky zaměřily velmi nečekaně za nákupy. Šnečím tempem jsme se přes Kaufland dopravili až do Bondy centra, kde naši kamarádi objevovali kulturu formou nákupu v obchodech, které ještě v životě neviděli.

V úterý přišel náš neočekávanější výlet. Nadšení v očích italských studentů se nedalo přehlédnout. Na program byla naše pohádková Praha a její historické centrum. Natěšená skupinka připravená prozkoumat snad to nejkrásnější hlavní město v Evropě nás následovala v naší cestě přes budovu Parlamentu ČR, Pražský hrad a Malostranské náměstí až na Karlův most, kde se všichni prostě museli vyfotit a napodobit tak slavnou depešáckou fotku. Pak jsme došli až na Staroměstské náměstí a odsud se přemístili na konec společné prohlídky – na Václavák. Potom už si mohl každý dělat co chtěl. Někdo zvolil cestu do nákupního centra na rychlý oběd, jiní se rozmazlovali českým jídlem

📷 Výlet do Českého ráje

v předražené restauraci. Poté se snad všichni vrhli objevovat krásy a zákoutí obchůdků s českými suvenýry. Musíme uznat, že i nás, jakožto „domácí“ Čechy překvapilo, kolik různých krámků okolí Václaváku nabízí. Po úspěšných nákupech, ochutnání trdelníku a vyfocení spousty fotek se naše banda opět vydala k domovu.

Středa byla, na rozdíl od úterý, ten nejobávanější den. Ani ne námi, jako italskými parťáky. Patnáct kilometrů se jim zdálo jako strašidelné číslo. Náš výlet do Českého ráje se ale i přes jejich obavy povedl. Jen tempo cesty bylo ještě pomalejší než pomalé. Všichni byli z cesty poměrně unavení, přesto se našlo pár „statečných“, kteří se rozhodli zakončit výlet kávou a zákuskem nebo návštěvou typického českého statku.

Čtvrtek byl označen jako sportovní den. Už od rána se atmosféra nesla v duchu potu a soutěžení. Program započal futsalem, na který se opravdu těšili naši čeští spolužáci. První zápas byl velmi dramatický, šlo totiž o souboj Čechů proti Italům, a jak už jsme poznali dříve,

jsou Italové opravdu vášniví fanoušci. Není tedy divu, že si někteří z těch, kteří nehráli, málem vyřvali hlasivky. A taky se bohužel neobešel bez zranění jednoho z hráčů. Naštěstí mražený hrášek toho dokáže spravit hodně. Po svačínové přestávce (které se moderně říká „coffe break“), na kterou jsme opět donesli různorodé pochutiny z domova, následovala volná zábava v hale. Většina z nás se zapojila do volejbalového turnaje, ve kterém se někteří přesvědčili, že volejbal opravdu není

jejich silná stránka. Po skončení dopoledního programu jsme opět dostali prostor vymyslet, co podnikneme dál. Někteří zvolili společný oběd v restauraci, jiní se rozhodli okoukat kulturní umění svých parťáků a uvařili si oběd doma.

Večerní plány ale byly opět společné. Před pátou hodinou večer jsme se sešli před bowlingem Olympia. Společný bowling byl opravdu skvělý nápad, který ocenil opravdu každý člen naší skupinky. To samé se dá říct i o následné společné večeři v místní restauraci. Italové jsou na rozdíl od nás zvyklí na noční

život. Proto jim aktivity nestačily a museli jsme jim (i když někteří už velmi unavení) ukázat i ten náš – spíš neexistující – noční život.

V pátek bylo načase představit Italům dominantu a symbol Mladé Boleslavi – automobilku Škoda. Vyhlídkový autobus nás navlečené v reflexních vestách a helmách dovezl do areálu výroby. Celá exkurze na nás působila jak scéna z dystopického filmu. Většina dostala příležitost nahlédnout za brány závodu poprvé v životě, a tak jsme celou dobu byli stejně udivení jak italská strana. Následovala samozřejmě i prohlídka Škoda muzea a pak hurá domů. Všichni měli za úkol připravit jedno italské a jedno české jídlo na odpolední rozloučení, a tak nebylo času nazbyt.

Když jsme se pak odpoledne sešli v modrém salonku, atmosféra se pro některé trochu změnila. Ve vzduchu už byl cítit blížící se konec. Na stolech se objevila hora jídla a celé hostině kraloval dvoupatrový dort se společnou fotkou. Na úvod vystoupení zazpívala paní profesorka Chladová společně se svým STOP triem a pak už byla řada na nás. Zazpívali a zahráli jsme svůj dobře naučený repertoár a na konci jsme dokonce přizvali i naše kamarády, aby si

📷 Pauza na svačinu

Bavili jsme se, degustovali úžasné kulinářské kousky a užívali si společného času. Uvědomovali jsme si, že náš čas se krátí a Italové UŽ ZÍTRA odjíždějí. Možná právě proto jsme z této společné akce dorazili domů kolem 9. hodiny večer.

V sobotu už paní profesorky nechaly program na nás. Rozhodli jsme se vytěžit ze společného času maximum a vyrazili jsme opět do Prahy. Dojeli jsme autobusem na Černý Most a projeli si celou linku metra B, abychom dorazili až na Zličín. Po-

závěrečnou píseň Hey Jude zapívali s námi. A věřte, že máloco je tak vtipné jak italská fotbalisté, co se snaží zpívat, dokonce česky. Každá dvojice se postupně vystříдалa pod pódiem a rozdali jsme svým partnerům diplomy a fidorkové medaile. Dál už nezbyvalo nic jiného než se konečně vrhnout na všechno to lahodné vypadající jídlo, které jsme připravili.

zvali jsme kamarády totiž do jumpareny. Trampolíny prověřily nejen naši fyziku, ale také schopnost hlídat si své věci. Důkazem byl jeden pár ponožek, který se očividně rozhodl, že se mu mezi spoustou molitanu líbí víc než na nohou jednoho z italských studentů. Po náročných skocích bylo nutno doplnit energii. Vydali jsme se tedy do parku Na Pramenech, kde jsme si

rozložili deku a dojedli zbytky ze včerejšího večera (nebylo jich totiž málo). Po cestě domů většina z nás usnula. Naposledy jsme se rozloučili s vědomím, že se ještě všichni společně setkáme za cca tři hodiny, a rozjeli se domů.

A pak už to bylo rychlé. Zabalit, rozloučit se, obejmout všechny, co už možná v životě neuvidíme, zamávat náhradnímu domovu a přijet se zpožděním minimálně pěti minut ke škole. I když některým se povedlo přijet i o půl hodinu později. A pak jen poslední slova, slzy, fotky a objímání. A znovu. A pro jistotu ještě jednou. Vlastně do té doby, než přijel autobus a naše týdenní sourozence od nás odloučil tlustými skly. Italové viděli balonky i cedule s přáním hezké cesty a naše nešťastné tváře. My viděli stěží obrysy některých z nich. A pak se autobus rozjel a nám zbylo jen zvláštní prázdno, nekonečné ticho a spousta vzpomínek na celý život.

Jsme moc rádi, že jsme se mohli do programu Erasmus+ zapojit. Je to zkušenost k nezaplacení, kterou vám všem můžeme jen a jen doporučit. ●

NĚMECKO OČIMA ČECHŮ, ČECHY OČIMA NĚMCE

VÝMĚNNÝ PROGRAM MANNHEIM EXCHANGE

Andrea Hoffmanová, Kryštof Evan Mertl (1. A)
Účastníci Mannheim Exchange

Jako každoročně se i letos uskutečnil výměnný pobyt mezi naším gymnáziem a partnerskou školou v německém Mannheimu.

První část programu proběhla v Německu od 19. do 25. dubna 2026, druhá následně v České republice od 7. do 13. června 2026. Výměnného pobytu se zpočátku zúčastnilo 17 českých a 17 německých studentů, celkem tedy 34 účastníků. V průběhu pobytu se však počet německých studentů snížil o jednoho, takže druhé části se zúčastnilo celkem 33 studentů. Během pobytu jsme si mohli procvičit cizí jazyk, poznat každodenní život v obou zemích a navázat nová přátelství.

1. V Německu

Během týdne jsme absolvovali teambuildingové aktivity, poznali Mannheim, jezdili na kánoích, věnovali se výtvarnému projektu a navštívili několik zajímavých míst. Mezi nejzajímavější patřil výlet do Špýru s prohlídkou slavné katedrály a technického muzea, návštěva Heidelbergu s jeho historickým centrem a hradem a také výlet do francouzského Štrasburku, kde jsme viděli gotickou katedrálu a Evropský parlament.

Pobyt nám umožnil poznat jiný způsob výuky, procvičit si cizí jazyky, především angličtinu, a získat nové zkušenosti při každodenním kontaktu s místními studenty a jejich rodinami. Největším přínosem byla možnost fungovat v cizím prostředí a používat jazyk v běžných situacích.

Některé zkušenosti s hostitelskými rodinami byly pro nás překvapivé. Část studentů měla pocit, že porce jídel byly menší, než na jaké jsou zvyklí, a místní kuchyně neoslovila každého. Zaznamenali jsme také určité rozdíly v každodenních zvycích a životním stylu. O zajímavé momenty nebyla nouze, například když jeden z německých studentů s velkým zaujetím rozebíral své vlastní představy o tom, jak by bylo možné ovládnout svět.

2. V Česku

Druhá část pobytu, tentokrát v Česku, byla plná dalších možností si procvičit komunikaci v angličtině a ukázat naše město i jiné lokality Česka cizincům.

V neděli 7. 6., asi s dvouhodinovým zpožděním, jsme se znovu sešli s našimi výměnnými partnery z Německa. Ihned po příjezdu všichni odešli do svých rodin a ubytovali se. V pondělí jsme se rychle seznámili se školou a městem a také jsme prošli Škoda muzeem. Následující dny si Němci s námi mohli projít Prahu a její části, které dosud neznali.

Také jsme absolvovali velmi náročnou a bahnitou procházku na Trosky, spaní ve školní hale, deštivé chůzi po Sobotce a mokré týden vyvrcholil plavbou na raftech po Jizeře. Zažili jsme mnoho nových zážitků s našimi partnery, na které dlouho nezapomeneme. Naprosto nezapomenutelný byl Martin, německý výměnný partner Štěpána z našeho gymnázia.

Ten během pobytu v České republice zažíval hotové peklo. Během několika dnů se stal obětí celé řady nešťastných náhod, žertů i vlastních přešlapů.

Všechno začalo poměrně nevinně. Martin si otevřel okno,

nechal v pokoji rozsvíceno a do místnosti mu nalétalo množství komárů. Ti mu pak celou noc nedali spát. Další pohroma přišla v den, kdy se sprchoval, což je pro něho poměrně neobvyklé. Podařilo se mu tak důkladně vytopit koupelnu, že to vypadalo, jako by se sprchoval mimo sprchový kout.

Ani Štěpán mu pobyt nijak neusnadňoval. Jednou mu dal ovladač bez baterií. Zatímco se Martin marně snažil přijít na to, proč nefunguje – není nejostřejší tužka v penále –, Štěpán mu nepozorovaně vzal telefon. Aby toho nebylo málo, na nějakou dobu ho ještě zavřel v obývacím pokoji.

Vyvrcholení celé tortury přišlo na raftech. Nejprve Dagmar shodila Martina do vody. Když se dostal zpět, podařilo se mu při neúspěšné pomstě spadnout znovu. Tím však bitva neskončila. Martin se rozhodl ještě pro jeden útok, při kterém shodil do vody také Dagmar.

Pozn. redakce: Jména protagonistů byla pro jistotu změněna, redakci Student revue jsou však známa.

Po těchto událostech se zdá, že Martin během výměnného pobytu poznal nejen českou kulturu, ale i všechny možné formy utrpení, které na něj osud a Štěpán dokázali přivést. ●

Skupinová fotka účastníků

NEVYHASNI!

Alžběta Píšková, Dita Vaverková (1. A)

V dnešní uspěchané době se stále více lidí potýká s dlouhodobým stresem, tlakem na výkon a nedostatkem odpočinku.

Tato toxická směs může mít vážné dopady na lidské zdraví a nemusí se projevit pouze psychicky, ale přelévá se i do fyzického stavu člověka. Mohou se například rozvinout poruchy spánku, fyzická únava, bolesti hlavy nebo snížená imunita. Zní to sice jako rozpoložení žáků před koncem školního roku, ale ne, je to něco vážnějšího, syndrom vyhoření (burnout). Tato diagnóza se nevyhýbá ani studentům, avšak nejčastěji postihuje lidi zaměstnané v pomáhajících profesích (například psychoterapeuty, lékaře, ošetřovatele... a samozřejmě také pedagogy).

Rozdíl mezi syndromem vyhoření a normálním stresem je pouze v intenzitě a délce trvání. Zákeřnost toho onemocnění

tkví v tom, že v dnešní době je člověk zahlcen stresem a většinou nepozná blížící se burnout. Nástup tohoto vyhoření je velmi pozvolný a dá se přirovnat k principu vařené žáby. Příčinou vzniku nejčastěji bývá dlouhodobý nevládnutý stres. Nejčastěji postižení bývají ambiciózní zodpovědní lidé, perfekcionisti nebo ti, co nedokáží říci ne. Přestože se o tom nemluví, průměrně v Česku trpí každý pátý člověk syndromem vyhoření. U učitelů jsou tato čísla ještě horší, protože více jak polovina se cítí syndromem vyhoření ohrožena. Co se týká studentů, i u nich se může nemoc projevit už na střední škole, ale nejčastěji se vyskytuje až při nástupu na vysokou školu, kdy už při škole začínají pracovat.

Tento stav se nedá vyléčit ze dne na den. Důležité je včas rozpoznat jeho příznaky a dopřát si dostatek odpočinku. Pomoci může pravidelný spánek, pohyb, čas strávený s blízkými nebo věnování se koníčkům. V některých případech je vhodné přehodnotit své pracovní či studijní tempo a naučit se lépe koordinovat svou práci. Pokud potíže přetrvávají nebo výrazně ovlivňují každodenní život, je dobré vyhledat pomoc psychologa či jiného odborníka.

Díky včasné podpoře a změně životního stylu se většina lidí může postupně vrátit k psychické pohodě a znovu získat energii i motivaci. ●

VÝTVARNÉ OKÉNKO

10. DÍL ZÁVĚREČNÝ PROJEKT

Anna Kindlová (2. B)

V průběhu těchto deseti článků, ve kterých jsem vám ukazovala, jak se spřátelit s kreslením a nevnímat to jako něco, co dělají jen talentovaní, jste se doufám naučili si tuto činnost užívat.

To bylo hlavním cílem celé této série – začlenit umění do vlastního života. Všechna ta pravidla a poučky totiž neznám tak, že bych si je někde přečetla, ale naučila jsem je postupně skrze několik nepovedených pokusů. A proto vám dnes nabízím nejlepší možnost, abyste všechno to, co znáte, přetavili do svých pouček a poznatků.

Minule jsme dělali zátiší, a dnes to bude trochu jiné. Vyplňte si tento „kvíz“ a na konci dle svých odpovědí dostanete zadání práce a technika je jen na vás. Vybírejte vždy možnost A, B nebo C a moc nad odpovědí nepřemýšlejte, cílem kvízu není žádný rozbor vaší osobnosti, pouze náhodný výběr tématu pro vaši práci.

Kdybyste měli nakreslit zvíře, nakreslili byste

- ☐ hada
- ☐ kočku
- ☐ koalu

Na dovolenou byste raději jeli

- ☐ na Moravu
- ☐ do Itálie
- ☐ na Bali
- ☐ Ráno
- ☐ nesnídáte
- ☐ snídáte sladkou snídani
- ☐ slanou snídani

Když před vás někdo postaví hrnek horkého čaje,

- ☐ necháte ho být
- ☐ zeptáte se, jestli je pro vás
- ☐ napijete se a oparíte se jím

Někdo vás pozve do kina

- ☐ jdete s ním a necháte ho vybrat film
- ☐ jdete s ním, ale poručíte si, na jaký film půjdete
- ☐ nepůjdete s ním

Vyhodnocení:

za každou odpověď **A** je **0 bodů**

za každou odpověď **B** je **1 bod**

za každou odpověď **C** jsou **body 2**

0–3 body -> kreslíte sen, který se vám zdál, a vy si ho pamatujete jen z poloviny, a proto si tu druhou musíte domyslet

4–7 bodů -> běžte ven, sedněte si na lavičku, poslouchajte zvuky kolem sebe a nakreslete, jak na vás působí/kdo či co tyhle zvuky vydává

8–10 bodů -> vezměte si před sebe první předmět, na který narazíte, když vejdete domů, a nakreslete ho vzhůru nohama, aniž byste si ho před sebe vzhůru nohama museli postavit

Nejspíš mě teď většina z vás nesnáší, protože každé téma je velmi těžké k uchopení, ale zároveň přece tak jednoduché! Stačí se jen na chvíli zastavit a hrát si s fantazií, což je právě to, na co v dnešním zrychleném světě často zapomínáme.

V tom nejlepším se má přestat, a proto se s vámi tímto dílem s kresbou loučím. Nadobro se mě ale nezbavíte, jelikož od příštího dílu vás čeká nový koncept výtvarného okénka. A protože kdo si počká, ten se dočká, tak si na tuto novou sérii počkáte až do zří nového roku. Tak na viděnou! ●

PEKÁRNA

ANEB PEKAŘOVA DRBÁRNA

„Je to období, na které často vzpomínám. Tenkrát jsem netušila, že jde kolem mě historie, která bude v učebnicích.“ aneb rozhovor s Ing. Danou Kuchaříkovou

👤 M. H.

Paní profesorku Kuchaříkovou známe asi všichni, ať už v podobě příšerných testů z chemie nebo jejích nezapomenutelně vtipných historek. Několikrát jsme ji viděli hrát na housle, ale málokdo ví, že v orchestru hraje už neuvěřitelných 50 let, jak sama říká: „Je to moje celoživotní vášeň.“ Několik let dělala sbírky pro útulek a starala se o různá zvířata. A to, že po padesátce hrála pět let florbal, je jenom pomyslná třešnička na dortu. Paní profesorka na našem gymnáziu učí již třicátým šestým rokem, takže není divu, že se letos rozhodla tuto velkou životní etapu učitelství uzavřít. My jsme ale neodolali a ještě před tím, než si začne užívat bezesporu zaslouženého volna, jsme se ji rozhodli vyzpovídat!

Jaké byly Vaše úplné začátky ve školství? Vzpomínáte si ještě na svůj první den za katedrou?

Začínala jsem v roce 1987 na 6. ZŠ. Hodně jsem se na školu těšila a byla to dobrá praxe. Po dvou letech jsem přešla na naše gymnázium. První den za katedrou si nepamatuji, ale psal se rok 1989 a v září mě studenti

👤 Jednou ze zálib paní profesorky je nepochybně sport

👤 Paní profesorka s Martou Kubišovou

oslovovali soudružko profesorko a za dva měsíce paní profesorko. Je to období, na které často vzpomínám. Tenkrát jsem netušila, že jde kolem mě historie, která bude v učebnicích. Byly to neskutečné události. Poučení o morálce, odvaze, osobní statečnosti.

Když srovnáte školu tehdy a dnes – v čem se žáci (nebo samotné školství) nejvíce změnili?

Určitě se hodně změnil vztah učitel – žák. Učitelé byli mnohdy velmi přísní a hodně důslední. Měli u studentů velký respekt. Dnes mám pocit, že se hodně změnila míra zodpovědnost žáka za své studijní výsledky. Ne, co pro to udělal žák, ale co pro to udělal učitel.

Nejvíce se ale změnilo zdroje, ze kterých může učitel i žák čerpat, možnosti vzájemné komunikace, informovanost.

Na kterou třídu, žáka nebo moment z Vaší kariéry nikdy nezapomenete?

Těch, na které občas vzpomínám, je celá řada. Někdy jsou to i celé třídy. Třeba ta, kde hoši ve třídě postavili sněhuláka, opravdu ze sněhu. Vynikající byli studenti oktávy, kde ve třídě studovalo pouze sedm chlapců, kterým jsem podle známého filmu říkala „Sedm statečných“. Mezi mé studenty patřil

také pan profesor Futtera a Bělka, krátce také paní profesorka Dostálová a Maršounová.

Nejvíce ale vzpomínám na žáka, který mi před lety ukradl výplatu. Na toho opravdu nikdy nezapomenou. Policie mi tenkrát nepomohla. Žáka jsem vypátrala sama a celá výplata se mi pak vrátila. Po letech jsme se náhodou potkali a on na to taky nezapomněl. Bylo to poučení jak pro mě, tak i pro něho, a to mě nakonec potěšilo.

Dostala jste někdy od dětí dárek nebo vzkaz, který Vás opravdu chytil za srdce?

Různých milých dárků a poděkování bylo docela hodně. Asi bych to shrnula slovy studenta z mé letošní maturitní třídy: „I když jsme se někdy nechováli ideálně, tak nad námi paní profesorka nikdy nezlomila hůl.“ Tak to si myslím, že docela vystihli.

Co jste se podle Vás za ta léta v roli učitelky naučila Vy sama od dětí?

Jsem hodně netrpělivá a to se, myslím, díky studentům trochu zlepšilo. Nerada ale něco říkám třikrát. Jsem ráda, když platí domluvený termín a věci se donekonečna neodkládají.

Dlouho jsem si myslela, že se mi hodně vzdalují moderní technologie. Pak jsem ale zjistila, že jsem na tom jako někteří studenti. Tak to mě uklidnilo. Na druhou stranu mi zdatní studenti ochotně pomohou a poradí. Tak to je fajn.

Jakou nejdůležitější radu byste dala mladým učitelům, kteří teprve začínají?

Na gymnáziu máme řadu výborných studentů. Hleďte cestu, jak je nadchnout. Možná jim tím pomůžete objevit jejich budoucnost.

Aby vaše práce byla pravdivá, musíte jí obětovat hodně času a pracovat s nadšením. Nezapomínejte se ale věnovat svým blízkým a hlavně svým dětem. Kdo žije v učitelské rodině, ví, o čem mluvím.

Co byste popřála své škole a kolegům, které tu necháváte?

Škole přeji, aby si zachovala svou historii a tradici, a přitom dokázala být moderní.

Kolegům přeji především pevné zdraví, nekonečnou trpělivost a nadhled. A také aby uměli pochválit sebe sama. Nikdo to za ně neudělá.

Na co se v důchodu těšíte úplně nejvíce?

No, na začátku chci likvidovat různé resty. Jsou to věci, na které jsem neměla čas. Především jsou to přátelé a kamarádi, kterým dlouho slibuji návštěvu nebo setkání. Ráda bych se vrátila k malování. Angličtinu se už asi nikdy lépe nenaučím. Jsem velká sportovní fanyнка, tak tomu se budu věnovat hodně.

Bude se Vám po škole stýskat, nebo si ráda užijete klid?

Na začátku si asi ráda „užiju“ trochu klidu, ale to moc neumím.

A jestli se mi bude stýskat? Tak to se mě budete muset zeptat za rok. ●

MATURITNÍ PERLIČKÁRNA

Mgr. Hana Holubářová, Ing. Dana Kuchaříková

Student: „Líbí se mi jako osobnost Julie (W. Shakespeare), její vzhled a chování, ale je jí jen 14, tak musím ještě počkat...“

Zkoušející: „Popište nám nějaká souvětí.“
Studentka: „Tak já bych si vybrala to první.“
Zkoušející: „Ne, né, vy si nemáte co vybírat. Vybereme vám my.“

Studentka: „Mně se o vás zdálo, byl jste fakt hodnej.“

Zkoušející: „Odmyslete si milostné trojúhelníky a nebudete mít v literatuře vůbec nic.“

Zkoušející: „Noc na Karlštejně – časoprostor: Řekněte nám, kde se děj odehrává.“
Student: „Že by na Karlštejně?“
Zkoušející: „Výborně, skvělá dedukce.“

Zkoušející: „Řekněte nám, proč je na konci vykřičník. A v případě schizofrenie i otazník.“

Zkoušející: „Popiš mi Platónův trojúhelník.“
Student: „Já, bytí a ...“
Zkoušející: „Absolutně si nemůžeš vzpomenout, vid?“
Student: „Jó absolutno!“

Zkoušející: „Jmenuj mi flóru a faunu Amazónie.“
Student: „Tak například Rusalky.“

Student: „Prostovlasý znamená, že nemá afro, má rovné vlasy.“

Student: „Student: 3+KK znamená, ... že tam jsou 3 postele.“

Zkoušející: „To není Petr Kotvald ale Klement Gottwald!“

Student: „Vliv přírodních podmínek je to, že strom nesuchne.“

1. Zkoušející: „Vy tady vaříte, je to na vás vidět.“
2. Zkoušející: „Ale nevaří, on je již po obědě.“

Student: „Já si vylosoval otázku ...“
Zkoušející: „Tak se ještě uklidníme.“

Student: „Náš region je vyspělý díky továrně Škoda a jiným mateřským školám“

Studentka: „Vlajka (rakouská) má tři barvy: červenou, bílou, červenou.“

Zkoušející: „Dobrý, my máme čas, spousty času ...“

Zkoušející: „Ne, né, jako citově zabarvený výraz si představuji fetiši, smažky a jiní dobří lidé.“

Zkoušející: „Je to velmi nepovedené dílo, je to na motivy..., (...) Ta postava má ruce a nohy a tím ta podobnost končí. (Na západní frontě klid)“

Studentka: „Teď bych se vrhla na umělecký text... (...) Borovský si dělá srandu, (...) tak ho přišli navštívit, aby ho zatkli“

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ

výběrová komise redakce Student revue

Tak, a je to tady! „Cvak.“ Známe výsledky posledního kola fotografické soutěže! Vítězce moc gratulujeme a zároveň jí i všem ostatním výhercům během slavnostního ukončení školního roku ve sportovní hale předáme zaslouženou výhru! Gratulujeme i ostatním letošním výhercům a všem, kteří fotografiemi do naší soutěže přispěli, moc děkujeme, všechny příspěvky byly nápadité a žádný jsme nemuseli vyloučit z důvodu špatné kvality... Děkujeme za spolupráci a třeba zase někdy! (JK) •

vítězná fotografie posledního kola
autorka: Alice Kuchtová (2. B)

POJĎTE LUŠTIT SE STUDENT REVUE!

Eliška Fialová (2. C)

Vážení čtenáři, přinášíme Vám prázdninové luštění! Na začátek ale musíme pogratulovat **Barboře Perlíkové ze 3. B** a **Davidovi Adamu Mocovi z 2. C**, kteří od nás získávají **speciální ocenění za křížovkářské úspěchy v letošním školním roce!** V tomto čísle se sice o žádnou výhru nehraje, ale i tak neváhejte a otestujte své znalosti, schválně, kolik vědců a vynálezců v osmisměrce objevíte. A pššt, trochu vám napovíme – je mezi nimi i jedna vědkyně! (JK)•

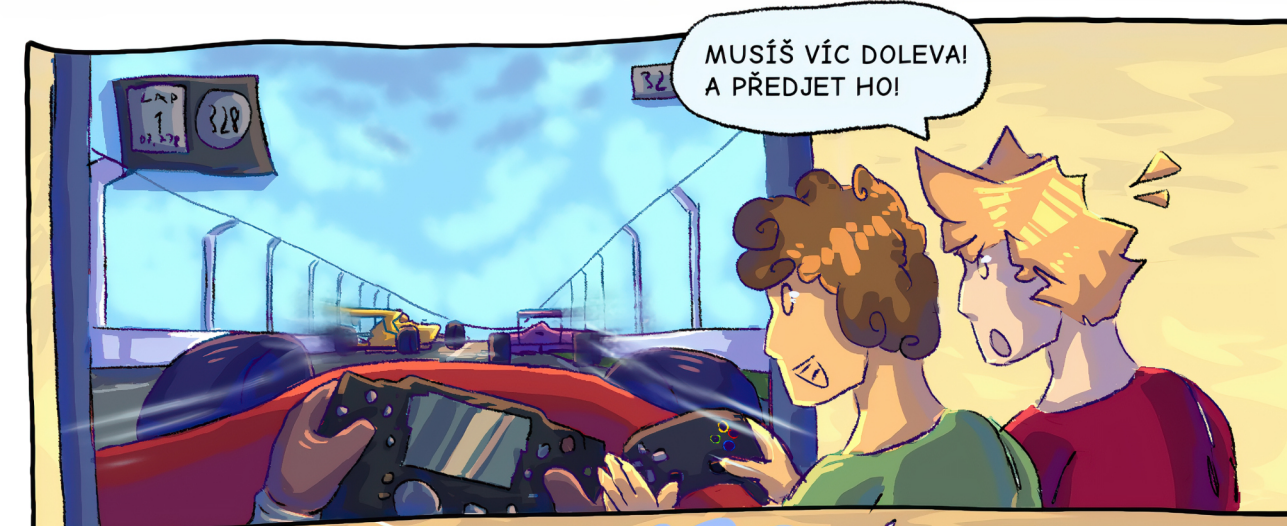
P	V	Ě	F	A	R	A	D	A	Y	D	A
R	A	A	A	L	S	E	T	T	E	C	S
U	H	S	G	A	L	I	L	E	I	C	N
T	F	I	C	N	O	B	E	L	H	K	A
H	T	E	U	A	V	O	Ř	R	E	I	R
E	N	Í	R	N	L	A	Ö	L	N	E	R
R	I	O	I	M	Š	D	B	A	L	U	M
F	W	H	E	I	I	B	V	P	E	E	E
O	R	M	B	N	U	L	P	T	H	W	N
R	A	U	G	H	A	O	S	A	D	A	D
D	D	E	O	G	D	A	R	U	C	T	E
N	R	H	O	B	P	B	O	S	T	T	L

MÍŠOVY NEPLECHY

PŘÍŠEL ČAS SI TY POSLEDNÍ TÝDNY ŠKOLY ZPESTŘIT!

10.díl FORMULE

Dorota Kučerová (1. C)

**PŘEJEME VÁM NÁDHERNÉ
PRÁZDNINY PLNÉ POZNÁNÍ
A ZASLOUŽENÉHO KLIDU!**

STUDENT REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKARĚ